

கலாநிலயம்

A Literary Weekly
வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0

காரியாலயம்:—

புற நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

வேளாளர் தெரு,
புரையாக்கம், சென்னை.

Vol 7.]

1934 வரு ஆகஸ்ட் மீ 23உ

[No. 33

பொருளடக்கம்.

1. தலைங்கம் (Leader)	513	6. காலம்—(யாண்டு).	
2. தமிழ்ப் பாடம்— நடைதம்—நளன் தூதுப் படலம்.	515	வித்வான் K. S. விசுவநாதசாஸ்திரி P.O.L.	523
3. கம்பராமாயணம் (வாலிவதைப் படலம்) T. N. சேஷாசலம் B.A. B.L.	517	7. இரவீந்திரநாதர் கட்டுரைகள் (தபோவணம்) W. E. அரியநாயகம் B.A., B.D., B. Ed, & ஆஷாதேவீ M. A.	525
4. அப்பர் (64-க்லை-இதிகாசம்—இராமன் கதை) E. N. தணிகாசல முதலியார் B.A. B.L.	520	8. சமுத்ர சரணகதி. உபயவேதாந்த் வித்வான் பிரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள்	528
5. இரவொன்றிற் பல பிழைகள் (அங்கம் 5. களம் 3.) Goldsmith's—"She stoops to Conquer"	522	9. வர்த்தமானம்	528

கலாநிலயம்

எத்தைக்கண்டு இச்சை கொள்வோம் 2.

வில் றோண்ட் கேட்பதெல்லாம் என்ன! இந்த உலக வாழ்க்கையில் "மகனே, நீ எத்தைக்கண்டு இச்சை கொண்டாய்; அதனை எனக்குச் சொல்லுமாற்றால் நீயே சிந்தித்துப்பார்த்து ஒருமுடிவிற்கு வா" என்ப தல்லாது வேறொன்று மன்றே யது.

ஆம்! சமயங்களின்நிலை, சாத்திரங்களின் சாதனை, சரித்திரங்களின் செய்தி, எல்லாம் ஒன்று கூடி, சிந்திக்குந்தோறும் சிந்திப்பவர் மனங்களை மாழ்கும்படியே செய்கின்றன. நம் கண்ணுக்கு எட்டியவரையில் கலக்கமில்லாக் காட்சி தென்படவில்லை. மனிதர் சிரிக்கின்ற சிரிப்பெல்லாம் தசைகளின் குறுக்கமும் நீட்சியுமே யன்றி மனத்தில் அரும்பிய உவகையின் மலர்ச்சியென்றெண்ணமாட்டாமல் அமைகின்றது. பழையதென்று சமயநெறிகளைக் கைவிட்டுப் புதியதென்று பூதசாத்திர ஆராய்ச்சியைப் புகுத்திக்கொள்ளுகின்ற இவ்வுலகம் நங்கூரம் அறுந்துபோகப் பெருங் காற்றால் மோதப்பெறும் நாவாயென்ன நடுக்குகின்றதே.

எந்நிலையிலிருப்பவரும் யாவரும் எக்காலத்திலும் மனிதரென்றிருப்போர் அனைவரும் அவரவர் தாம் தற்காலம் இருக்கின்ற நிலைமையையே இனிதென்று இச்சித்து வாழ்வதற்கு அமர்வதில்லை. இதனின்றி தாம் வேறொர்பதவி இனி எய்தலாம் என்னவொரு வருங்கால நம்பிக்கையே ஆதாரமாகப்பற்றிவாழ்கின்றனர். இன்ன நம்பிக்கைதான் மனிதவாழ்க்கையின் இயற்கைநிலை. இது, தத்துவ வித்தகர்க்கும் ஒக்கும், பாமர ஜனங்களுக்கும் ஒக்கும். ஏனெனில் இருக்கின்றநிலை,

பெரிதென்று பாராட்டற் குரியதாகத் தோன்றுவது மிகவருமை. இந்த ஓட்டமும்பிடியும், கெஞ்சுவதும் விஞ்சுவதும், துய்த்துத் தெவிட்டுவதும் பசித்து வருந்துவதும், இந்தப்பொய்க்குத்திற்கேயாகவா மனிதர் இப்படிப்பிறக்கின்றனர், பிறகு பிடிசாம்பராகிக் காற்றிலேதூற்றி முடிவதேயோ இவர் கதி-என்பதைச்சிந்திக்குங்கால் மானுட்பெருமையென்பதெல்லாம் பெரும் மாயமாகவும் அவர் அடைய நிற்கின்ற கதி அவலத்தி லெல்லாம் அவல்மான இழிவாகவுந் தோன்றுகின்றன. ஆயினும், அம் மாயநிலையிலும் இவ்வவலக்கதியிலும், இதுவே நமக்கியற்கை என்று, அமைந்து விட மனிதருக்கு மனம் வருவதில்லை. "ஓசி! நாம் பிறந்ததெல்லா மித்தனையோ; இவை யெல்லாம் ஏதோ இடைப்பிறவரல்களே போலும்; நம் முனைய நிலையும் மகத்தானதா யிருக்கவேண்டும், இனி நாம் எய்த நிற்கின்ற பதவியும் மகத்தானதாகவேயிருக்கவேண்டும்" என்றவோர் நம்பிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டு அதுவே ஆதாரமாகப்பற்றி வாழ முயல்கின்றனர். இவ்வண்ணம், மனிதர் தமது தகைமையிலும் கதியின் மேன்மையிலும் நன்னம்பிக்கை வைக்கவேண்டிய ஓர் அவசியத்தை உணர்கின்ற உணர்ச்சியிலிருந்துதான் எக்காலத்திலும் பெரும் பெரும் மதங்களெல்லாம் பிறந்து பிறந்து தழைக்கலாகின்றன. உள்ளத்திற்கு ஊக்கமளிக்கும் சமய நெறிகளை எல்லாப் பெரிய நாகரிகங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருந்தன. மானுட்ப பெருமையை அது பின்னர் அடையநிற்கின்ற கதியின் மகத்து

வத்தினால் அளந்து உணர்ந்து விரும்பவல்ல நம்பிக்கையை நல்குகின்ற நம் உபநிடதங்கள், “நான் பிரம்மம் ஆகின்றேன்” என்னும் வரையில் பெருகியுள்ள மேன்மையைக் காண்கின்றோம். மற்றும், பிரம்மமே ஆகநிற்கின்ற ஒன்றற்கோ, இப்பொழுது இத்துணைத் துன்பங்கள் வாய்க்கும் என்று கேட்போருக்கு நம் கவிவரர் இரவீந்திரர், “ஆம், ஆம்; இத்துன்பங்கள் இருப்பதே மானுடப் பெருமைக்கு மிகப் பெரிய அடையாளம்; மானுடம் அற்பமேயாயின் துன்பம் என்னும் அத்துணைப் பெரிய நன்மை வாய்க்குமோ” என்று (7-வது வால்பூம், 254-வது பக்கம்) கேட்டார். இத்தகைய நம்பிக்கைகளால் மனித ரினிது வாழ்ந்தனர்.

இன்னதோர் நம்பிக்கை, பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக மனிதருக் காதாரமாயிருந்து பின் தளர்ச்சியடையத் தலைப்பிமையின், அப்பொழுது, ஆன்மாவின் ஆனந்தநாடகமாயிருந்த மானுடவாழ்க்கையானது, இப்பொழுது, உயிர்நூல் வல்லவர் (biologists) உரைக்கும் வண்ணம், ஒரு வெறும் பூச்சிப்போர்க் கொலைக்கூத்தாகவே சுருங்கி விடுகின்றது. அலகிலாக் காலத்தின் சிகரத்தில் மனிதர் தம் பதவியின் பெருமைபைத் தேடிக்கொள்வார் என்னுமநம்பிக்கையை அளிக்கின்ற சமயப்பற்றுக் கட்டழிந்து போகுமாயின், அப்புறம் இம் மானுடவாழ்க்கையில் கண்டு இச்சைகொள்வதற்குபாதொன்றும் எஞ்சவில்லையே. அவமானத்திற்கிடமான பிரசவத்திற்கும் அடியோடு பிநாசமாகின்ற மரணத்திற்கும் இடையே நடமாடுமொரு துன்பமேயன்றோயின்னர் இப்பிறவி, பூதசாஸ்திரங்கள், கண்டு பிடித்துக்கொடுக்கின்ற பலகருவிகளைக்கொண்டு பார்க்கின்ற ஒருவன், தன்னிலும் தன் இனத்திலும் வைத்திருந்த நம்பிக்கையையும், அந்தநம்பிக்கைக்கு ஆதாரமாகக் கடவுளில் வைத்திருந்த பக்தியையும் இழந்து விடுகின்றான். இனி, செயற்கரிய செய்யும் பெரியோர் முயற்சிகளைக் கண்டு இவனோ விப்பதில்லை, தானும் அன்னவை முயல்வேண்டுமென்ற ஊக்கங் கொள்வதில்லை; அவற்றின்பரல் இவனுக்கு ஐயமும் இகழ்ச்சியுந்தான் இனிப்பிறக்கின்றன. பக்தியும் நம்பிக்கையும் மறைந்து அகல, அச்சமும் கையறவும் இக்காலத்தின் கோலங்களாகிவிட்டன. இன்று இவ்வுலகம் உற்றிருக்கின்ற நோயின் தன்மை முக்கியமாக இதுவே யென்பதை முதலில் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும்.

செய்தவங்கள் செய்துநாம் இதனை உணர்ந்துகொள்வோமாயின், நம்மை உய்விக்கவல்ல உண்மைகள் சில புலப்படுவது எளியதாகிவிடும். கடந்த ஐரோப்பிய யுத்தத்தின் பயனாகவே கொடுமைகள் பல அடைந்திருக்கின்றோம் என்று எண்ணுவதும் எழுதுவதும் வழக்கமாகியிருக்கின்றன. அந்த யுத்தத்தினால் இரண்டரை கோடி ஜனங்கள் மடிந்து எத்தனையோ வீடுகள் ஆளற்றுப்போயின; அதனால் நேர்ந்த பணக்குறைவு எத்தனையோ வீடுகளை இன்றைக்குச் சோற்றறதாக்கிவிட்டது. வயிற்றுப்பிழைப்பிற்கு வழியில்லாத அல்லல், உலகடங்கலும் ஜனங்களை ஆட்டிவைக்கின்றது; பட்டகடன்களைக் கொடுக்கமாட்டாமல் வணிகவேந்தர்முதல் கைக்கூலிக்காரர்வரையில் எல்லாருந் தவிக்கின்றனர். புதியபுதிய நோய்கள் புத்தீசல்போல்தோன்றி மக்

களைக் கொள்ளை கொள்ளையாய் இடுகாட்டிற்குச் சாய்த்துக்கொண்டுபோகின்றன. ஆயினும் இவ்வகை, பணக்குறைவையும் ஆயுள் சிதைவையும் விட ஆழமான ஒருவறுமையால் நாம் ஆற்றமாட்டா அல்லல்படுகின்றோமே. உற்றுநோக்குங்கால், வழிதாயிருப்பன நம்முடைய பணப்பெட்டிகளும் மனையகங்களும் அல்ல; அடியுடன் வழிதாக்கக்கிடப்பன இப்பொழுது நம்முடைய இதயங்களே. மானுடப் பெருமையின் நினைவு இதயத்தினின்று அகன்றுவிட்டது; முன்னே கண்ட படிமரணத்தாலும் அழிக்கமாட்டா ஒருபொருளும் பயனும் இனி மானுடவாழ்க்கையில் காணவோரியல்வதில்லை. இதயத்தை விற்று வாழ்க்கைக்கு வேண்டியவைகளை வாங்கி நிறப்பப்புகுந்தோம். அது வழியதானதுதவிர இதுவுமே நிரம்பியபாடில்லை. இன்னவாறு சமய உணர்ச்சி சிதையும்படி தலையெடுத்திருக்கின்ற இந்தப் பூதசாத்திர (Science) அறிவு சாதித்திருப்பதுதான் என்ன? ஏது எவ்வாறாயினும் மனிதனோ மிகவும் முன்னேறி இருக்கின்றான் என்பதற்சந்தேகமில்லை என்று கூறுவார், சிந்தனை ஏதும் இல்லாச் சிவர்.

ஐரோப்பாக்கண்டம் ஒரு நூற்றாம்பது வருடங்களுக்குமுன் என்ன கருத்தைக் கொள்ளத்தவக்கியதோ அதனையே இன்று இந்தியர் மேற்கொள்ளப்புகுந்திருக்கின்றனர். “கடவுளின் கால்களில் விழுந்து காலத்தை வீணாக்குவதினும் மோட்டார்க்காரர்களின் காலில் விழுந்து கும்பிட்டால் இந்நாட்டிற்கு நம்கதியுண்டாகுமே” என்று ஓர் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஒரு பிரசங்கத்தில் தம் “சகோதர சகோதரிகளுக்கு” அறிவுறுத்தியு கொள்கையை பண்டைய தலையங்க மொன்றில் ஆராய்ந்து காட்டியிருக்கின்றோம். இப்படிச் சமயநெறிகளுக்கும் உணர்விற்கும் மாறாக, பூதசாத்திர அறிவையும் கருவியையும் பாராட்டவேண்டும் என்னும் பரபரப்பே மிகுந்த ரிபுணர்கள் இந்தச்சாத்திரத்தின் அறிவு வளர்ந்தால், செல்வம்பெருகிச் சனங்கள் எங்குமே இன்பமுடன் வாழ்வார் என்று கூறினர்; இந்தச் சாத்திர அறிவு வளர்ந்தால், உடனே உண்மை புலப்பட்டுச் சனங்கள் விடுதலை யடைந்தவர்களாவாடுன்றி எஞ்சாற்றினார். பொதுஜனக் கல்வி பரவப்பரவ, இந்தச் சாத்திரங்கள் காண்கின்ற முடிவுகளின் அறிவும் பரவி, மூடபக்திகளிலிருந்து விடுதலை யடைந்த சனங்கள் ஜனநாயக ஆட்சிபைக் கைக்கொள்ளத் தகுதியுடையவர்களாவாடுகின்றென்று கருதினார். இத்தகைய எண்ணங்கள் ஐரோப்பாக்கண்டத்திற்கு நூறுவருடகாலம் ஊக்கம் அளித்துவந்தன. டார்வின் முதலாக ஈன்ஸ்டீன் வரையில் எத்தனையோ பல பூதசாஸ்திர ரிபுணர்கள் தோன்றித் தம் ஆராய்ச்சியின் முடிவுகளினால் உலகத்தை வியக்கச்செய்தனர். அறிவால் பெறக்கூடியவைகளைத்தையும் தாம் பெற்று வருகின்றார் என்ற ஊக்கம் நீராளுக்குநாள் வளர்ந்தது. வானுலகத்தில் இழந்த நம்பிக்கையெல்லாம், மறுமையை எதிர்பார்த்த ஊக்கத்தை யெல்லாம், மண்ணுலகத்தில் இம்மையில் செலுத்தி, ஏதோ தமக்கு இணையிலாச் செல்வமும் சிறப்பும் இன்பமும் வாய்க்க நிற்கின்றான் என்றெண்ணி யெண்ணி மகிழ்ந்திருந்தனர். இந்தச் சாத்திரங்கள் கண்டுபிடித்த பல கருவிகளைக்கொண்டு இப்

பூமியைப் பலர் மாற்ற முயன்றனர். அதன் கொள்கை களைக்கொண்டு இப்பிரபஞ்சத்தையே மாற்ற முயன்றனர் சிலர். இதனால், இன்றைய தினம் அடைந்திருக்கின்ற நம் நிலைமை என்ன? இலவுகாத்த கிளியேயாயினார் அப்பெருமக்கள். வானசாஸ்திரம் இராஸாயனம் உயிர் நூல்மன நூல் முதலிய சாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றாய்த் தாம் கண்டுபிடித்த முடிவுகளைத் தெரிவிக்கத்தெரிவிக்க, இம்மானுடவாழ்க்கையென்பதெல்லாம் ஒயாப்பெரும்போரும் மரணமுமாயமைந்ததொரு சித்திரமாகத் திரண்டிதோன்றத் தலைப்படவே, சென்ற நூற்றாண்டின் முதலில் துவக்கிய உற்சாகமும் மகிழ்ச்சியும் இந்நூற்றாண்டின் முதலிலிருந்து வருடத்திற்கு வருடம் படிப்படியாகக் கையறவும் துக்கமுமாக மாறி மனிதர் இன்று ஆற்றமாட்டா அல்லலில் ஆழ்ந்து, இந்த வாழ்க்கையில் இனி எத்தகைக் கண்டு இச்சை கொள்வோம் என்ன எங்கிக்கிடக்கின்றனர். அரசனை நம்பிப் புருஷனைக் கைவிட்டோர் கதியைக் கூறும் பழமொழி இதனிணங்கு கொடுமையாய் என்றும் அமைதி பெற்றதில்லை.

• ஏனெனில், மகத்தானவைகளென்று நாம் முன்னர் மதித்திருந்தன வெல்லாம் இப்பொழுது அற்பத்தினு மற்பமாகத் தோன்ற நேர்கின்றன. கடவுள் தன் திருவடிகளை வைத்திருக்கும் புண்ணிய பீடமென்னக் கருதப்பட்ட இப்பூமியானது, வானசாஸ்திரிகள் கற்று ஆய்ந்து அறிந்து காட்டுங்காட்சியால், ஒரு சிறிய சூரியனைச் சுற்றித்திரிகின்ற ஒரு கிரகமே யென்றும், முன் அந்தச் சூரியனின்னு வெடித்துச் சிதறிய ஒரு சிறு பொறியாகவே இது உற்பத்தியாயிற்றென்றும், பிறகு அந்தச் சூரியனுடனே ஒருநாளமோ திக்கொண்டு பற்றி யெரிந்து முடிந்துவிடுமென்றும் அறிகின்ற நாம், மனிதன் சாதித்த காரியங்களின் கதையைச் சொல்வதற்கு ஒரு நிழலுமே நிற்காமலா நீக்கிவிடப்போகின்றான் என்ன அலமரவேண்டி வருகின்றது. இனி, இப்பூமியின் அமைப்பை ஆராய்கின்ற ரிபுனர்களை (Geologists) கேட்டால், “ஆயிரமாயிர வருடங்களுக்கு முன் இப்

பூமி உருகியவோர் அனற்பிழம்பாக இருந்தபோதும் இதனில் உயிர்ப்பிராணிகள் இருந்ததில்லை, இனி ஆயிர மாயிரம் வருடங்களுக்குப்பிறகு இது வரவர்குளிர்ந்து குளிர்ந்து பனிக்கட்டியாய் உறைந்துவிடும்போது உயிர்கள் இருக்கப்போவதில்லை; ஆதலால், உயிர்களெல்லாம் இடையில்தோன்றி இடையே மறைந்து விடுகின்ற ஒரு சிறு செய்தியெய்ன்றி வேறன்று; சத்தனையோ உயிர்வகைகள் இதன் முன்னர் இப்பூமியில் இருந்தவை இன்றைக்கு இருந்தவிடத் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டன” என்று கூறுவார். உயிர்நூல் ரிபுனார் நம்மை முடிவிற்குக்கொண்டுவந்திருக்கும் வகை மிகவும் கொடுமையானது. “ஒவ்வொரு பிராணியும் மற்றொரு பிராணியைக் கெடுத்தே வாழலாகின்றதென்றும், ஒன்று மற்றொன்றிற் கிரையாகும் கொலைக்களமே இப்பூமியென்றும், மற்றதைக்கொல்லுஞ் சக்தியே தன்னைக் காக்கின்றதென்றும், மக்கட்டேறு என்பதெல்லாம் தற்கொலையே என்றும், தனக்கொரு பிரதி நிதிவைத்துப் பின் தான் சாகமுயலும் முயற்சியாகாத லெனப்படுகின்றதென்றும்” கூறுவாரிவர். இனி, இவ் விருபதாம் நூற்றாண்டின் தூதனக் கோலமாகத் தோன்றியிருக்கின்ற மனநூல் வல்லவர் (Psychoanalysts), கருணை வாய்மை நகை கற்பு அநையவைகள் ஒன்றும் மனிதனுக்கு இயற்கையன்றென்றும், மனிதன் இயற்கையின் உண்மைப்படி அளவுற்ற அனேக வித ஆசைகளுடையவனாய் இருக்கின்ற ஒரு பிண்டமென்றும், அவ்வாசைகளை அடக்கமுயல்வது இயற்கைக்கு விரோதமான தீமையென்றும், மனம்போன படியெல்லாம் போகின்ற வீரத்தைக் கையாள்பவனே மனுஷத்துவத்தை அடைகின்றனென்றும், ஆசைக்கு இராதேவதெல்லாமல் மனிதன் அடையநிற்கின்ற கதி வேறென்றுமில்லையென்றும் சாற்றுவார். இவ் விதத்தினை முன் வரைந்துள்ள “உண்மையில் உழல்வார் திறம்” (4-வது வால்பூம், 13, 14, 15, 16, 17-வது இதழ்கள்) என்னுள் தலைபங்கங்களில் ஆராய்ந்து காட்டியிருக்கின்றோம்.

த மி ழ் ப் ப ா ட ம் 133.

நைடதம்—எளன்துதுப் படலம்

[501-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

முற்றிழை வனமுலை முயங்கு நன்னலம் பெற்றில னெனிணும்வேள் பெய்யும் வாளியான் மற்றுயி ரிறப்பினும் வான வேந்தொடு சொற்றது மறுக்கில னென்று சொல்லுவான். 27.

(உரை). முற்று-முற்றியனவும், இழை-ஆபரணக் கணிந்தனவுமான, வனம் - அழகிய, முலை - தமயந்தியின்முலைகளை, முயங்கும்-தழுவுகின்ற, நல் நலம்-நல்ல பாக்கியத்தை, பெற்றிலன். எனினும் - நான் பெருதவனாயினும்; வேள் பெய்யும் வாளியால் - மன்மதன் சொரியும் அம்புகளால், (மற்று - அசை), உயிர்இறப்பினும் - என் ஆவி நீக்கினாலும், வர்னவேந்தொடு - இந்திரனுடன், சொற்றது - சொன்னது, மறுக்கிலன் - நான் தவறவோ மாட்டேன், என்று - என்று நிச்சயம் செய்துகொண்டு, சொல்லுவான் - (இந்திரனை நோக்கிப் பின்வருமாறு நான்) கூறுவான்.

குறிப்பு:—சொன்னது, என்பது வலித்தல்விசாரத்தால் சொற்றது என ஆயிற்று.

எப்பொரு ளாயினும் யாவ ருள்ளமுங் கைப்படு ரெல்லியல் கனியிற் காணுநீர் துப்பிதழ் மடந்தைபார் நூது போகெனச் செப்பிய தெவன் கொ லெஞ்சிந்தை யோர்ந்துமே. 28.

(உரை). எப்பொருள் ஆயினும் - எந்தப்பொருளையும், யாவர் உள்ளமும் - எவ்வெவர் மனத்தில் இருப்பவைகளையும், கைப்படு ரெல்லி அம் கனியில் - உள்ளங்கை ரெல்லிக்கனிபோல், காணும் நீர் - காணவல்ல நீங்கள், எம் சிந்தை - நானும் தமயந்தியும் ஒருவரை ஒருவர் காதலித்து இருக்கின்றோம் என்னும் எங்கள் இருவருடைய கருத்தையும், ஓர்ந்தம் - அறிந்திருந்தும், (பிறகு என்னையே) துப்பு இதழ்மடந்தைபால் - பவளம்போன்ற உதடுகளையுடைய அத் தமயந்தியின் இடத்தில், நூதுபோக என - நூதாகப் போகும்படி, செப்பியது எவன் கொலோ - சொன்னது ஏனோ!

விருரை:—“எல்லார் உள்ளமும் அறியவல்ல நீர், எம் மிருவருடைய மனநிலையையும் அறிந்திருந்தும்

என்னையே அவன்பால் தூதுபோக்கு மிது எக்கருத் தாலோ அறிகிலேனே”, என்கின்றான் நளன். “இது தகவோ உமக்கு” என்ற நிந்தையும் இதனில் அடங்கியிருக்கின்றதெனக் கொண்டால் அது நளனுடைய குணத்திற்குக் குறைவாகும்.

குறிப்பு:—‘எவன்’ என்பதற்கு இங்கு ‘யார்’ என்றும் பொருள் இல்லை. ‘எவன்’ என்பதற்கு ஏது அல்லது ஏன், என்னும் பொருளும் இருக்கின்றது. உண்மையில் ‘எவன்’ என்னுஞ் சொல்தான் ‘என்’ என்று குறுகி வரலாகின்றது.

—

வழங்கிய தும்முரை மறாது சென்றியான் மொழிந்தன னாயினு முன்ன ரேயெனை விழைந்தவத் தளிரியல் வெள்கு ருதுளங் குழைந்துதும் பான்மணம் பொருந்தல் கூடுமோ. 29.

(உரை). வழங்கிய - சொன்ன இந்த, தும் உரை - உங்கள் வார்த்தையை, மறாது - மறுக்காமல், யான் - நான், சென்று - தமயந்தியினிடம் போய், மொழிந்தனன் ஆயினும் - சொன்னே னாலும், முன்னரே - முன்னமே, எனை - என்னை, விழைந்த - காதலித்திருக்கின்ற, அத்தளிரி இயல் - தளிர் போன்ற மெல்லிய தன்மையை உடைய அந்தத் தமயந்தி, வெள்குரூது - நாணமின்றி, உளங்குழைந்து - மணம் இசைந்து, தும்பால் மணம் பொருந்தல் கூடுமோ - மணம் செய்துகொண்டு உங்களோடு பொருந்தியிருப்பதென்பது இயலுமோ, (என்று நளன் மேலும் கூறினான்).

விரிவுரை:—“என்னையே முன்னர்க் காதலித்துள தமயந்தி உங்களைவிரும்பி மணங்கொள்வது அமையாதாதலின் இத்தாது பயனின்றிப்போம்” என்னும் நளனது இவ்வுரையில், “ஆதலின் இதனை விடுமின்” என்று குறிப்பு அடங்கியுளதுபோலும்.

குறிப்பு: — சென்று + யான் = சென்றியான், நிலை மொழியீற்றில் குற்றியலுகரம் இருக்க வருமொழி முதலில் யகரம் வந்ததால் குற்றியலிகரம் தோன்றியது. தளிரியல் - உவமத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன் மொழித்தொகை.

என்னவேர் துரைத்துவாயிசைத்த சொன்புர ரின்னைமெய்ப் பரதனை நிகரில் பார்த்தனை முன்னினு நினைத்தவை யனைத்து முற்றுமா லன்னரீ யேகிலே தரிய தாகுமே. 30.

(உரை). என்ன - என்று, வேந்து உரைத்தலும் - நளவேந்தன் சொன்னதும், (இந்திரன்), “இசைத்த சொல் மறா நினை - சொன்ன சொல்லை மறுக்காத உன்னையும், மெய்ப் பரதனை - உண்மையையுடைய பரதனையும், நிகரில் பார்த்தனை - ஒப்பில்லாத அர்ச்சனையும், முன்னினும் - மனத்தால் நினைத்தாலும், நினைத்தவை அனைத்தும் முற்றும - எண்ணிய காரியம் எல்லாம் கைகூடும். (அப்படியிருக்க) அன்னரீ - அவர்களில் ஒருவனை ரீயே, ஏகில் - போனால், ஏது அரியது ஆகும் - எந்தக் காரியந்தான் முடியாமல் போகும்? (ஆகையால் ஐயமின்றிச் செல் என்றான் இந்திரன்.)

விரிவுரை:—கருமம் கைகூடுவது இயலாதென்று இயம்பிய நளனிக்கு இந்திரன் உரைத்த உத்தரம் இது. எவ்வகை இடையூறிருப்பினும், பார்த்தன் பரதன் நளன் ஆகிய இம்மூவரையும் மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு ஆரம்பித்தால் காரியம் கைகூடாமற் போகாது

என்பதுசாஸ்திரம். நளனை நினைத்தவர்களுக்கே காரியம் கைகூடுமென்னில் அவனே செல்கின்ற காரியம் கைகூடித்தான் தீரவேண்டுமென்பது பின்னும் நிச்சயமாகின்றது. இவ்வாறு நளனை நினைத்தாலே நிச்சயம், அதனிலும் நிச்சயம் அந்நளனே சென்றக்கால் என அமைந்திருப்பது மேன்மேலாயர்ச்சியணி (6—647).

ஆனால் இந்தநிச்சயமெல்லாம் பழுதாய்முடிந்ததே. நளனேசென்றும் தமயந்தி அமரரைமணக்க இசையவில்லை. ஆயின் சாத்திரம் பொய்த்ததோ, வேறுதான் ஓர் பிழையுண்டோ! உண்மை யாதெனில் சாஸ்திரத்தில் குறித்தவன் நிடதாட்டு அரசுகுரிய இந்த நளன் அல்லன். கடக்கரிய நெடுங்கடலைக் கடத்தற்கு அணையிட்டுச் சீதையை இராமன்பால் எய்துவித்த வானரத்தலைவனாகிய நளனை நினைத்துச்செய்வார் கருமமே முற்றும். ஈதுணராத இந்திரன், பெயரின் ஒற்றுமையால் மயங்கினான். வானரவீரன் நளனை நினைக்கவேண்டியது போக நிடதாட்டரசனையே செலுத்தினாலும் என்ன பயன். ‘நளனையே தூதனுப்பும்போது நமக்குள்ளே குறை’ என்ற துணிவினால் மற்றிருவராய பார்த்தனையும் பரதனையுங்கூட மனத்தால் வழத்தித் தொழுது நினைத்திவர் போலும் அத்தேவர். ஆதலின், தமயந்தி மணம்பொருந்த இசையாததும் விடப்பாமோ.

இங்குக்குறித்துள பார்த்தன் பாண்டவர்களுள் ஒருவனாய் “அர்ச்சனன் அல்லன்; கார்த்தவீரயர்ச்சனனாவான். பரதனும், சகுந்தலையின்புத்திரனாகிய பரதனேயன்றித் தயரதன் மைந்தனல்லன்.

இதன்மேல் நளன் தூதிற் கிசைந்தான். ஆயினும், “காவலாளர் காணாது கன்னிமாடத்துட்கென்று தமயந்தியைக்கண்டியான் பேசுவது எங்கனம்” என நளன் வினவ, பிறரது கண்களுக்குத் தென்படாமல் செல்ல வல்ல “மாலிகாஞ்சனம்” என்னும் மந்திரத்தை இந்திரன், அவனுக்குக் கற்பித்து அனுப்பினான். வள்ளலும் ஏகித் தமயந்திவாழ் குண்டினபுரத்தைச் சேர்ந்தனன்.

இலக்கணம்

C. மகரமெய்யீறு (தொடர்ச்சி)

II மகரமெய்யீறு + இடையின மெய்ப்முதல்.

இடையின மெய்களில் மொழிக்கு முதலில் வருவன யகரம் வகரம் ஆகிய இரண்டே.

வருமொழிமுதலில் யகர வகர மெய்கள் வர, நிலை மொழி யீற்று மகரமெய் சில தொடர்களில் கெட்டும் சில தொடர்களில் கெடாமலும் புணரும். எத்தொடர்களில் கெட்டும், எத்தொடர்களில் கெடாது எனின்— வருமொழிமுதலில் உயிர்வர, மரம் + அடி — மரவடி எனக்கெடுகின்ற தொடர்களில்லாம் (6—635) இடையினம் வரினும் நிலைமொழி யீற்று மகரமெய் கெடுமென்றும், மற்றத் தொடர்களில் கெடாதென்றும் கொள்ளவேண்டும். அதன்படி,

(a) பின்வருந் தொடர்களில் நிலைமொழியீற்றுமகரமெய் வருமொழிமுதலில் யகர ஆகரங்கள் வருங்கால் கெடும்.

1. ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை:—

சைந்ரியம் + யானை = சைந்ரிய யானை.

மரம் + வேர் = மரவேர்.

முகம் + வடிவு = முகவடிவு.

குறிப்பு:—(i) நிலைமொழி வினையாலணையும் பெயராய் இருக்குமாயின், வருமொழிமுதலில் யகர வகரங்கள்

வர ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையிலும் நிலைமொழி யீற்று மகரமெய் கெடாது.

• சிறியேம் + வாழ்வு = சிறியேம் வாழ்வு.

அடியேம் + வினை = அடியேம்வினை.

வெல்வேம் + யானை = வெல்வேம்யானை.

(வெல்வோமாகிய எங்களுடைய யானை)

(ii) நிலைமொழி, குறிலோடு சேர்ந்த மகரமெய்பை யீற்றிலுடைய இரண்டெழுத்துச்சொல்லாயின், வரு மொழிமுதலில் யகர வகரங்கள் வர, ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையிலும் நிலைமொழியீற்று மகரமெய் கெடாது:—

எம் + யானை = எம்யானை

தும் + வீடு = தும்வீடு

தம் + வடிவு = தம்வடிவு

நம் + வேழம் = நம்வேழம்

2. மற்ற வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகைகளில் மகரமெய் கெடும்.

மரம் + வாள் = மரவாள் (மரத்தை அறுக்கும்

வாள்) 2-ம் வேற்றுமை உருபும்பயனும்

உடன்தொக்க தொகை.

மரம் + யாழ் = மரயாழ் (மரத்தால் செய்தயாழ்)

3-ம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்

தொக்க தொகை.

குலம் + வண்மை = குலவண்மை (குலத்திற்கு

உரிய வண்மை) 4-ம் வேற்றுமை உருபும்

பயனும் உடன்தொக்க தொகை.

பட்டினம் + வண்டி = பட்டின வண்டி (பட்டி

னத்திலிருந்து வருகின்ற வண்டி) 5-ம் வேற்

றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க

தொகை.

வனம் + யானை = வனயானை (வனத்தில் வசிக்

கின்றயானை) 7-ம் வேற்றுமை உருபும்பய

னும் உடன்தொக்க தொகை.

3. பண்புத் தொகை:—

சிங்கம் + விலங்கு = சிங்கவிலங்கு (சிங்க

மாகியவிலங்கு) ஐராவதம் + யானை—ஐரா

வதயானை.

4. உவமைத் தொகை:—

பவளம் + வாய் = பவளவாய்.

பதுமம் + விழி = பதுமவிழி.

(b) பின்வரும் தொடர்களில், நிலைமொழி யீற்று லுள்ள மகரமெய், வருமொழி முதலில் யகர வகரங் கள் வர, கெடாமல் இயல்பாயிருக்கும்:—

குலம் + யாது = குலம்யாது—எழுவாய்த்தொடர்.

வெல்லும் + வீரன் = வெல்லும் வீரன் = பெயரெச்ச

[த்தொடர்.

ஓடும் + யானை = ஓடும் யானை—வினை முற்றுத்தொடர்.

அழைத்தாலும் + வாரான் = அழைத்தாலும்வாரான்

[வினையெச்சத் தொடர்.

புலியும் + யானையும் = புலியும் யானையும் - இடைச்

[சொற்றொடர்.

நிலம் + வாங்கினான் = நிலம் வாங்கினான், 2-ம் வேற்று

[மைத் தொகை.

குலம் + வரும் (பெருமை) = குலம்வரும் (பெருமை)

குலத்தால் வரும் பெருமை, 3-ம் வேற்று

[மைத் தொகை.

சந்திரம் + வங்கணன் (இவன்) = சந்திரம் வங்க

ணன், (சந்திரம் என்பவளுக்கு வங்கணன்

இவன், வங்கணன் = காதலன்), 4-ம் வேற்

றுமைத் தொகை.

நகரம் + விலகினான் = நகரம் விலகினான் (நகரத்திலி

ருந்து விலகினான். 5-ம் வேற்றுமைத்

தொகை.

நிலம் + வீழ்ந்தான் = நிலம் வீழ்ந்தான் (நிலத்தில்

வீழ்ந்தான்) 7-ம் வேற்றுமைத் தொகை.

குளம் + வயல் = குளம்வயல் (குளமும் வயலும்) உம்

மைத்தொகை.

குறிப்பு:—ஈற்று மகரமெய் கெடுவதற்கெடாததும்

பெரும்பான்மை இவ்விதிகளுக்கு அடங்கி நிகழ்கின்

றன. ஒரோவழி ஒன்றிரண்டு இவைகளுக்கு மாறாக

வழங்கினும் வழங்கலாம். எனினும், அதனால் இவ்விதி

களுக்குக் குறையில்லை. அவைகளும் பொருள்மயந்

கக்கூடிய தொடர்களாகவே யிருக்கும். நிலவிலை, என்

னுர் தொடர் நிலத்திற்கு விலை என நான்காம் வேற்று

மையாக விரியலாம், ஆயின் மகரமெய் கெடலாகாது.

எனினும் நிலத்தினுடைய விலை என ஆறாம் வேற்று

மையாகவும் விரியலாம். ஆதலின், நிலம் + விலை, நிலம்

விலை என இயல்பாய்ப் புணராமல் நிலவிலை என நிலை

மொழி யீற்று மகரமெய் கெட்டே புணர்கின்றது.

குறிப்பு:—நிலைமொழி யீற்று மகரமெய் கெடாமல்

புணர்கின்ற தொடர்களில், வருமொழி முதலில் யக

ரம் வர, அம்மகரமெய் இயல்பாய் நிற்பதுடன் முன்

உரைத்த (7-427) விதிப்படி இகர் தோன்றினுந்

தோன்றலாம்.

நம் + யானை = நம்யானை, நம்மியானை [தேமியாம்

தொழுதேம் + யாம் = தொழுதேம்யாம், தொழு

குலம் + யாது = குலம்யாது, குலம்யாது.

இவ்வண்ணம் இகரத்தோன்றிப்புணர்வது பெரும்

பாலும் செய்யுள்களில் காணப்படுகின்றது.

க ம் ப ர ர மாயணம்

கிஷ்கிந்தாகாண்டம்—7. வாலிவதைப் படலம்

[506-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

சோரியின் நொய்ய நீரின் சோதனை.

வாலியினின்று வேற்றுமை விளங்கும்பொருட்டுக்

கொடிப்பூமாலைமலைத் தவர்து மறுபோர்புக்கசுக்

கிரீவன்,

• தயங்கு தாரகை நிரைதொட்டுத் தணிந்தன போல

வயங்கு சென்னியன் வயப்புலி வானவல் லேற்றே

யேங்கு மார்ப்பின னொல்லிவர் தமிதிறல் வாஸி

பயங்கொளப்புடைத்தெற்றினன் குத்தினன் பலகால்

[பிரகாசிக்கின்ற கஷ்த்திரங்களை வரிசையாகத் தொடு

த்து அணிந்ததுபோல மலர்மாலை விளங்குகின்ற முடியை

உடையவனாகி, வலிய புலியும், மேகத்தில் தோன்றுகின்ற

வலிய இடியேறும் கேட்டுத் தளரும்படி ஆரவாரஞ் செய்

துகொண்டு வேகமாக வந்து, போர் செய்கின்ற திறமை

வாய்ந்தவாலியயங்கொள்ளும்படி அவனை அடித்துமோதிப்

பலமுறை குத்தினான்.]

பின்னிருந்த துணைவனது உதவி உறுதியானவுடன்

சுக்கிரீவன் குத்துச் சந்திர பலமாகவிழுவுது அதிசய

மன்று. வாவி அஞ்சினுன்போல் தோன்றுகின்றனாயினும், உண்மையி லவன்மனத்தி லுழக்கிய ஐயமே பெரியது. போர்தோற் றேடியவன் மீண்டு வந்ததுமன்றி இம்மறுபோரினை இவன் துவக்கும் வேகமும் அதிக மாயிருத்தலால் ஒருகால் தன் நன்மனையாட்டி தாரை, இராமனவனுக் குயிர்த்துணையாய்ப் போர்தளனென் றுரைத்தது உண்மையே தானே என அயிர்த்தனன் இவ்வாறு,

அயிர்த்த சிந்தைய நந்தகன் சூலைகுலைத் தஞ்சச் செயிர்த்துநோக்கினன் சினத்தொடு சிறுநகைசெய்யா வயிர்த்த கையினுங் காலினுங் கதிர்தமகன் மயங்க உயிர்த்த லந்தொறும் புடைத்தன னடித்தனனுதைத் [தான்.

[ஐயமுற்ற மனமுடையவனும், யமனும் சூலந்து நடுங் கும்படி கோபித்துப்பார்த்து, அக்கோபத்தோடு சிறுசிரிப் புஞ் சிரித்து, வயிரம்பாய்ந்த தன் கைகளாலும் கால்களாலும், சூரியனது மகனான சக்கிரீவன் மயக்கமடையும்படி அவனது உயிர்நிலைகளிலெல்லாம் சூத்தி அடித்துஉதைத் தான்.]

இப்பொழுது யாதுசெய்வான் சக்கிரீவன். வாவி தன்னை வாட்டியவேகிது அச்சத்தின் கிளர்ச்சியாகத் தோன்றுவதற்கில்லை.

கக்கி னுயி ருயிர்ப்பொடுஞ் செவிகளிற் கண்ணி னுக்க தாங்கெரிப் படலையோ தெிரத்தி னெழுக்கற் திக்கு நோக்கினன் செங்கதி ரோன்மகன் செருக்கிப் புக்கு மீக்கொடு நெருக்கின னிந்திரன் புதல்வன்

[சக்கிரீவன் பெருமூச்சுடன் உயிரைக்கக்கினான். அவன் காதுகளிலிருந்தும் கண்களிலிருந்தும் நெருப்புப்படலங் களும் இரத்தப்பெருக்கும் வெளிப்பட்டன. அப்பொழுது சூரியகுமாரனான சக்கிரீவன் இராமபிரான் இருந்ததிசையைய நோக்கினான். அதுகண்ட, இந்திரன் புதல்வனாகிய வாவி செருக்குடன் மீண்டும்புகுந்து மேன்மேல் நெருக்கினான்]

கண்ணுங் காதும் கனலும் இரத்தமும் உயிருடன் சொரியும்போது, இனித் தஞ்சமடைந்து உய்யும்படி தன் பாதத்தை நோக்காமல் வேறொர் திக்கினைச் சக்கிரீவன் நோக்குதலும், வாலியின் ஐயமும் அதனோடு அவன் சேற்றமும் வலுத்திருத்தல் வேண்டும். புக்கு மீக்கொடு நெருக்க நேர்ந்ததன்பொருள் இதுவேயாம். தானிருந்த திக்குச் சக்கிரீவன் நோக்குகின்றவரையி லவனுக்கோர் உதவியும் உய்க்காமல் தாழ்த்தது எம் பிரானுக்குஇயற்கையே. சுயமுயற்சி அத்துணையுமொடுங்கி, தன்செயலால் ஆவதினி யாதொன்று மில்லை எனத் தேர்ந்து பிறகு கைபற்ற நிலையினராய்த்தன்னை எதிர்நோக்கி அழைப்போர்க்கே கைகொடுக்கவருவார்கடவுள். அவ்வாறின்றி, தம் காரியத்திற்குத் தம்மோடு கலந்து கடவுளையும் ஒருகை கொடுக்கும்படி வேண்டினால் அதற்கவ ருடன்பட எக்காலுங்கண்டிலும். முன்னும், கஜேந்திரன், தன் துதிக்கையைத் தூக்கி அழைத்தபின்னரே ஆழிவந்தது; பின்னும், பாஞ்சாலி தன் சிரையைப்பற்றிய பிடியை நெகிழ்த்துக் கோவிந்தா என்று கூப்பிட்டபின்னரே, தானையும் வளர்வதாகும். இப்பொழுதும் சக்கிரீவன் தானிருந்த திக்கினை வேறு கதியற்று நோக்கியபின்னரே இராகவன் வில்லிற் கணை தெரிந்து பூட்டலுற்றான். அதற்கிடையில் வாவி, எடுத்துப் பாரிடை பெற்றுவாழ் பற்றியென் றினவல் கடித்த லத்தினுங் கழுத்தினுந் தன்னிரு கரங்கண்

மடுத்தமீக்கொண்டவாலிமேற்கோலொன்றுவாங்கித் தொடுத்துநாடுதோளிறுத்திராகவன்றுர்தான்

[இவனைப் பிடித்தெடுத்துத் தரையில்மோதிவிடுவோம் என்றெண்ணித் தன் தம்பியான சக்கிரீவனது இடப்பிலும் கழுத்திலும் தன் இரண்டுகைகளையுஞ் செலுத்தி அவனை மேலேயெடுக்க, அவ்வாலியின்மீது இராமபிரான் ஓர் அம்பையெடுத்துத் தன் வில்லில்வைத்து, அதன் நானியையும் தன் தோள்களையும் இறுக்கிச் செலுத்தினான்]

காரும் வார்சுவைக் கதலியின் கணியினைக் கழியச் சேருஞ் சூசியிற் சென்றது நின்றதென் செப்ப நீரு நீர்தரு நெருப்பும்வன் காற்றுங்கீழ் நிமிர்ந்த பாருஞ் சார்வலி படைத்தவ னுரத்தையப் பகழி

[அந்த இராமபாணம், நீரும் நீரை உண்டாக்கிய தீயும் அந்நெருப்பை உண்டாக்கிய காற்றும், இவைகளுக்கு ஆதாரமாய்க் கீழே விளங்குகின்ற பூமியும், ஆகிய இந்நான்கு பூதங்களும் கொண்டிருக்கின்ற வலிமையைப் பெற்றுள்ள வாலியின் மார்பை, சுவையிக்கண்டவாழைப்பழத்தைத் தைத்துச் செல்கின்ற ஊசிபோல எளிதில் துளைத்துச் சென்றது என்றால், இனி என்ன கூறுவதற்கிருக்கின்றது]

அலங்கு தோள்வலி யழிந்தனன் மம்பியை யருளான் வலங்கொள் பாரிடை பெற்றுவா னுற்றபோர் வாலி கலங்கிவல்லிசைக்கால்கிளர்ந்தெறிவறக்கடைக்கால் விலங்கன் மேருவும் வேர்பறிந் தாலென வீழ்ந்தான்

[வளங்குகின்றதோள்களின் வலிமையழிந்தவனும் தன் தம்பியுமாகிய சக்கிரீவனிடம் கருணைகாட்டாமல் அவனை வலிய தரையில் மோதிக்கொல்வதற்குத் துடங்கிய போர் வல்ல வாலியானவன், இராமபாணத்தால் நிலைகலங்கி, கற்பாந்தகாலத்தில் வலியவேகத்தை யுடைய ஊழிக்காற்று எழுந்து வீசுவதால், மேருமலையும் நிலைபெயர்ந்து விழுந்ததுபோல விழுந்தான்]

“உயிர்நிலை தளர்ந்துநின்ற தன் தம்பியை அருளி னானல்லனே இவ்வாலி, இவன் இங்கனம் வீழ்தலுந் தரும்” என்னுமோர்நினைவை நம்மனத்தகத்தே வீரோ வித்து, இந்தத் துன்பக்காட்சியின் வெம்மையைச் சிறிது கம்பர் தணிக்கமுடயல்கின்றனர். ஆயினும், “அண்ணாவுணக்கபயம்” என்னது இன்னமும் இராகவன் இருந்ததிசையையே நோக்கியபரிசை நோக்குங்கால், வாலி போரிற்சூரிய தறுகண்ணமையே தன்பகைவன் பால் செலுத்தினென்னுஞ் சிந்தனைகொண்டு தேறலாம். தன்மார்பினுள் பாணந் துளைக்கின்றதானாலும், வாலி சக்கிரீவனைப் பிடித்த பிடியைப் பின்னும் இறுக்கித் தன் உயிரோடு அவனது உயிரையும் உடன்கொண்டு செல்வதாயின்சென்றிருக்கலாம். இப்பொழுது அவனைக் கொல்லவெண்டுமென்ற ஆர்வத்திலும் தன்னைக் கொல்லப்புக்கவன் யாரென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டு மென்னும் ஆர்வமே வாலிக்கு அதிகமாக, சக்கிரீவனை நெருக்கிய கை நெகிழ்த்து,

வெற்றி வீரன தடுகணை யவன்மிட லுரத்தா றெற்ற தப்புறத் துறதமு னுறுவலிக் கரத்தாற் பற்றி வாலினுங் காலினும் பிணித்தகப் பித்தான். கொற்ற வெங்கொடு மறலியுஞ் சிரீதலங் குலைந்தான்.

[வெற்றி பொருந்திய வீரனான இராமனது, பிழையா மற் கொல்வதும், வாலியின் வலிமையிருத்த மார்பில் சேர்ந்ததுமான அந்தப்பாணம், துளைத்துக் கழன்று அப்பால் சென்றுவிடாததன்முன்னே, அதனை அவ்வாலி மிக்கவலி மையுடைய தன் கைகளால் பிடித்து, வாலினுலும் கால்களாலும் தடுத்து அப்பாற் போகவொட்டாமற் தடுத்து நிறுத்திவிட்டான். இதுகண்டு, வெற்றியுடைய கொடிய பயங்

சுரமான யமனும், “இம்முறை வாலி பிழைத்துவிடுவானாயின் அவன் உயிரைக் கொள்ளமுயன்ற தான் தப்புவதென்கனெம்” எனத் தலைகலங்கினான்.]

இராமன் எய்த அச்சுசேரம், கல்லாப்புல்லோர்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருளென அப்பாற் கழன்று போகாமல் வாலி தடுத்தப் பிடித்தானாலும், துளைக்கின்ற அதன் வேகத்தை நிறுத்திப் பறிக்கமாட்டாமல் “அழுந்து மிச்சரம் எய்தவன் யார்கொல்” என அயிர்த்து,

எற்றுங் கையினை நிலத்தொடு வெரிப்பொறி புறப்பச்சுற்று நோக்குமுஞ் சடுசேரத் தைத்துணைக் கரத்தாற் பற்றி வாலினுங் காலினும் வலியுறப் பறிப்பா னுற்று முமையி னுலைவுறு மலைபென வருளும்

[தன்கைகளைத்தரையின் மேல்மோ துவான், கண்களில் நெருப்புப்பொறிபறக்க எல்லாப்பக்கங்களையும் பார்ப்பான்; அந்த உக்கிரமான அம்பைத்தன் இரண்டுகைகளாலும் பிடித்து வாலின் உதவியையும் கால்களின் உதவியையும் கொண்டு வலியப் பறித்தெடுப்பதற்குத் தொடங்கி அதுமுடியாமல் வருத்தமடைவான்; மலைபோலப் புள்வான்]

புரண்டு, இவ்வம்பினை எய்தவர் தேவரோவென்று அயிர்ப்பான். பின், தேவர் இக்காரியஞ்செய எண்ணு வாரலர், எண்ணினும் என்மீது பாணம் எய்யவல்ல ஒரு ஆற்றல் அவர்களுக்கு இல்லை என்பான்; மற்று வேறுஇதுசெய்தார் யாவரோவென எண்ணிஎண்ணி, இன்னவரென்று தெரியாத ஒருவர் கையிலா தனக்கு மரணம் என்று நகை செய்வான். திருமூர்த்திகள் மூ வருக்கும் தானே ஒப்பாகின்ற ஒரு இறைவன் செயலே யாகுமோ இது என்று சொல்லிக்கொள்வான். மற்று, நேமி தான்கொலோ லீலகண் டன்னெடுஞ் சூல மாமி தாங்கொலோ வன்றெளிற் குன்றுரு வயிலு நா ம விந்திரன் வச்சிரப் படையுமென் னடுவட் போமெ னுத்துணை போதுமோ யாதெனப் புழுங்கும்

[என்மாற்பைத் துளைக்கின்ற இத்தப்படை, திருமாலின் சக்ராயுதத்தானே, கறுத்த கழுத்தை யுடைய சிவபிரானது லீண்ட சூலாயுதத்தானே, அவையல்லவென்றால், கிரௌஞ்சமலையை ஊடுருவிய முருகக்கடவுளின் வேலாயுதமும் அச்சத்தைத் தருகின்ற இத்திரானது வச்சிராயுதமும் என் மார்பிலே நுழைத்து செல்லுமென்று சொல்லத்தான் கூடுமோ! இது யாதோ! எனப் புழுங்கினான்]

வில்லி னாற்றாப் பரிதிவ்வெஞ் சாமென வியக்கும் சொல்லி னெனெடு முனிவரோ தூண்டினு ரென்னும் பல்லி னாற்கடிப் புறம்பல காலுந்தன் னுரத்தைக் கல்லி யார்ப்பொடும் பறிக்கும் பகழியைக் கண்டான்.

[ஆரவாரத்துடன் தன் மார்க்கைகல்லிப் பெயர்க்கின்ற அது ஒரு அம்பே ஆவதைக் கண்டவாலி; “இத்தக்கொடிய அம்பு ஒரு வில்லில் வைத்து எய்யத்தகுத்தது அன்று” என வியந்து, மற்று, பெரியமுனிவர்தம் சொல்லின் ஆற்றலால் இதனை ஏவினார்களோ என்பான். கோபத்தால் தன்பற்களைப் பலமுறை கடித்துக்கொள்வான்]

சாமெ னும்படி தெரிந்து பலபடச் சலித்தென் உரமெ னும்பத முயிரொடு முருவிய வெண்ணைக் கரமி ரண்டினும் வாலினுங் காலினுங் கழற்றிப் பரம னின்னவன் பெயாறி குவனெனப் பறிப்பான்

[இதுவொரு அம்பே யென்பது தெரிந்தது; பலவாறு சொல்லிச்சொல்லிச் சலிப்பதால் என்ன பயன்? எனது மார்பு என்னும் இடத்தை உயிருடன் உருவிய இதனை, என் இரண்டுகைகளாலும் வாலாலும் காலாலும் பற்றிக் கழற்றி, இதனைச் செய்த அந்தப் பெரியமனிதன் யாவன்

என்று அவன்பெயரை நான் அறிந்துகொள்வேன், என்று பிடுங்குவானான்.]

மனத்தின் தின்மையாலும் உள்ளத்தின் உணக்கத் தாலும் அவ்வம்பினை வாலி பிடுங்கிவிட்டான். அவ்வளவில் அலைகடல் உலகில் பொங்கிப் பாய்ந்ததென இரத்தம் பெருகிற்று.

வாசத் தாரவன் மாப்பெனு மலைவழங்குருவி ஓசைச் சோரியை நோக்கின னுடன்பிறப் பென்னும் பாசத் தாற்பிணிப் புண்டவத் தம்பியும் பசுங்க ணேசத் தாரைகள் சொரிதர நெடுநிலஞ்சேர்தான்.

[வாசனையுடைய மலர்மாலையை அணிந்த வாலியின் மாப்பாகிய மலையினின்று பெருகிய இரத்தமாகிய ஆரவார முடைய அருவியைப் பார்த்து, உடன்பிறப்பென்னும் அன்பினால் கட்டப்பட்ட அச்சுக்கிரீவனும், பசுமையான தன்கண்களிலிருந்து சேசத்திற் கடையாளமான நீர்த்தாரை பெருகப் பெரிய தரையில் விழுந்தான்.]

கொடுமையிழைத்தனினாயினும் தன் ஒரு தமையனை வஞ்சனையால் வீழ்த்திநிற்கின்ற இச்சுக்கிரீவனை வெறுத்து நம் மதிப்பினின் நகற்றுவண்ணம் அவன் பசுங்கண்களினின்று நேயத்தாரைகளைப் பெருக்கி, குருதி சேராக் கிடக்கும் வாலியினையலி லிவனை விழவைக்கின்ற கம்பர். உடன்பிறப்பெனும் அப்பாசத்தால் அழு கின்றான் இவன். “நீரீனுந் தடித்தது குருதி” என்றோர் ஆங்கிலப் பழமொழி உதிர்த்துறவின் பிணிப்பினை வற்புறுத்தும். ஆயினும், இங்குச் சுக்கிரீவன் வடிக்கும் கண்ணீரிலும் வாலியிழக்கும் உதிரமோ, பாவம், சாலத் தடித்ததே. இக்குரக்கிணச் சுக்கிரீவனும் அரக்கர் குல வீடணனும் இதனை உறவின் வகையாலன்றி உண்மையாகவே சோதிக்கப் புக்கனர். மற்றுச் சுக்கிரீவன் திறத்தில் ஒன்று கூறலாம். தன் தமையனுக்கிவன் கண்ணீர் வடித்து அழுது விழுந்தான். போர்க்களத்தில் இராவணன் விழுந்து உயிர் துறந்தவளவில், வீடணன், தயர்கூர்ந்தொன்றும் புரியாமல் வாளாவிருக்க, “இவனுக்கு ஏற்ற வான்முறை வகுத்தியென்ன இராகவன் அருளத் தள்ளி வீழ்த்தான் அவன்மேல் வீழ்த்தான்” எனக் கம்பர் காட்டுகின்றார். இராகவன் இட்ட கட்டளைப்படி விழுக்கின்றவோர் கருமமாகத்தோன்று கின்றது அது. கட்டளை மாத்திரமன்றி, தள்ளியருள் என்பதுவே அச்சொற்களின் அவ்வயமாயின், இராமன் விபீடணனை இழுத்துகொண்டிப்போய், வான்முறை விழுந்தழும்படி இராவணனது உடலத்தின் மேல் தள்ளத்தான் வேண்டி நேர்த்ததோவென்று ஐயுறலாம். விழுந்த அவன், மனமார வருந்திய பரிசேனும் கண்ணா அழுத பரிசேனும் காணவில்லை. “பருவாய் ஆர அரற்றினான்” என்றே கம்பர்கூறுவார். அவ்வாறு வாயார அரற்றியகாலத்தும்,

போர்மகளைக் கலைமகளைப் புகழ்மகளைத் தழுவி யகை பொறமை கூரச் சீர்மகளைத் திருமகளைத் தேவர்க்குத் தெரிவரிய தெய்வக் கற்பின் பேர்மகளைத் தழுவுவா னுயிர்கொடுத்துப் பழிகொண்ட பித்தா பின்னைப் பார்மகளைத் தழுவினையே திசையாளைப் பணையிறுத்த பணைத்த மாப்பா

என்பதனை சிற்சில நித்தனைமொழிகளன்றி மாழ்கிய மனத்தின் தோற்றம் அவன்வயின் காண்பதற்கில்லை

வாலியும் இராவணனும் தம் தம் தம்பிமார்க்கு ஒவ்வொருவரின் வகையில் கொடுமையே செய்தனர். சக்கிரீவன் தனக்குச் செய்த கொடுமையை தீர்த்துக்கொள்ள முயன்றவன். வீடனன், அதனோடு அவ்விராவணன்

சீதைக்குச் செய்யப்பெற்ற கொடுமையினாலும் வெகுளி கொண்டவன். அவ்வெப்பம் இன்னும் இருந்ததாற் றான் இராவணன் வீழ்த்தின்னும் அவன்பொருட் டிவன்கண்களில் நீர்த்துளி திரள இயலவில்லை.

அ ப் ப ர்

அப்பரும் அறுபத்து நான்கு கலைகளும்.—31. இதிகாசம்

[463-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

IV. இராமன் சீதையை வேளவியது பாதகமா?

இராவணன் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தவனென்றும் யாவராலும் வியக்கத்தக்க நற்குணங்களும் வாய்ந்தவனென்றும் கண்டோம். மயக்கும் * மாயங்களில் வல்லவர்களாகி வானத்திலும் நீரிலும் உலவும் சக்தி பெற்ற அரக்கர்களுக்கு இறைவன் ஒருமானுட்பெண்ணின் அழகினால் எவ்வாறு மயங்கினுனென்பது, இலங்கை நகர மாடவீதியிலுள்ள யாவரும் ஆச்சரியப்படத் தகுந்ததே. இது பெருந்திணைக்குக் கொடிய தோ ருதாரணமன்றோ? சாதாரணமாய் மனிதரை ஒரு பொருளாக இராவணன் என்றும் எண்ணியதில்லை. அவன் தேவிமார்களில் ஒருத்தியும் மனிதரென்றும் இனத்தைச் சேர்ந்தவர் அல்லன். இயக்கர், தேவர், விஞ்சையர் முதலானவர்; அழகில் உயர்ந்தவர் மாதிரி மாயிராமல், உருவத்திலும் பெருத்தவர். அத்தகைய மனைவியருடன் வாழ்ந்த இராவணன், தனது குலத்திற்குப் பொருந்தக்கூடாத மிகச்சிறிய உருவம்பெற்றவன் மீது காதுக்கொள நேர்ந்தது இயற்கைக்கு விரோதமானது. இது சூர்ப்பனகை இராமன் மீது மோகம் கொண்ட செய்கைக்குச் சமானமானதாயினும், இராவணன் கலை கல்வி ஆண்மை முதலிய நற்குணங்களுக்கும், அவனைச் சுற்றியிருக்கும் 'பண்டிதர், பழையவர், கிழவர், பண்பினர், தண்டலின் மந்திரத் தலைவர்' முதலோர் அமைப்புக்கும் இடையே பொருந்தாக் காமம் அவனிடம் நேர்ந்த விது இயற்கையின் அமைப்பன்று; மாயன் தன் திருவுள்ளத்தில் உன்னிய பெருமாயமே, அரக்கரை அழிப்பான் வேண்டி நிலைபெற்று நின்ற தென நாம் அதுமானிக்கலாம். இதை அப்பர் "பாசமுங் கழிக்க கில்லா அரக்கர்" என்னும் சொற்றொடரிற் குறிப்பிடுகின்றார்.

முற்றின நாட்களேன்று முடிப்பதே காரணமாய் உற்றவன் போர்க்களாலே யுணர்விலா வரக்கர் தம்மைச் செற்றமால் செய்தகோயில் திருவிரா மேச்சுரத்தைப் பற்றிநீ பரவு நெஞ்சே படர்ச்சடையீசன் பாலே. என்னும் இராமேச்சுரத் திருப்பாசுரத்தாலும் இதன் உண்மையை உணரலாம்.

*மயங்கு மாயம் வல்ல ராகி வானி னோடு நீரும் இயங்குவோருக்கிறைவலைய விராவணன் றோன்றொரித்த புயங்க ராக மாநடத்தன் புணர்மு லைமா துமையான் முயங்கு மார்பன் முனிவரேத்த மேய துமுது குன்றே —சம்பந்தர்-திருமுதுகுன்றம்—பண்-பழந்தக்கராகம். 8.

†உரையுணராதவன்காமமென்னும்புறுவேட்கையான் வரைபொரு தோளிற் செற்ற வில்லமகிழ்ந் தேத்திய விரைமரு வுங்கட லோதமல்கு யிராமேச்சுரத் தரையர வாடரின் ருடல்பேணு மம்மா னல்லனே.

—சம்பந்தர்-திருவிராமேச்சுரம்-பண்-காந்தாரபஞ்சமம்-4

இராவணன் இயற்கையில் அரக்கனுட்ப் பிறந்தினும், செயற்கையாலிவன், நான்கு வேதங்களும் கரை கண்டவனாகலாலும், தவம் முதலியவற்றைச் சிறக்கச் செய்யக்கூடியவனாகலாலும், பல்லாயிர வருடங்கள் தவத்தில் தனது தேகத்தையும் பெரும்பாகம் நெருப்புக்கிட்டுப் பிறகுசுவர்ணமயமானதாய் அத்தேகம் பிரமன் வரத்தினால் வளர்ப்பெற்றவனாகலாலும், இவன் தேவதத்துவமும் பெற்றிருந்தான். சூரபன்மனைப் போல் * சூரியனைத் தன்னகருக்கு மேலே செல்லாமல் ஒதுங்கிப்போக வைத்தஇவன், எத்தகைய திறமுடையவனென்னலாகும்? இவ்விராவணன் அரக்கரில் அழகுடையவனாயினும் மனித ஸ்திரீகள் காமுறத் தக்கவன் அல்லன். பேருருவம் பெற்ற இவன் சிற்றுருவப் பெண்ணை அவன் எவ்வளவு அழகு வாய்ந்தவளாயிருந்தாலும் வினையாடும் பதுமைபோல் எண்ணக்கூடியவனன்றி அவனை மனைவியரில் ஒருவராகக்கத் தேகத்தவம் பெற்றவனாகக் காணப்படவில்லை. இவனை வர்ணக்கும் அப்பர்,

வீரமிக் கெயிறு காட்டி விண்ணுற நீண்ட ரக்கன் கூரமிக் கவனைச்சென்றுகொன்றுடன் கடற்படுத்துத் தீரமிக் கானிருந்த திருவிரா மேச்சு ரத்தைத் கோரமிக் காந்தவத்தாற் கூலிவார் குறிப்பு னோரே.

—திருவிராமேச்சுரம்—திருசேரிசை—5.

என்றனர். இவனைக்கண்டு சீதை பயந்தனளே யன்றி வியந்ததில்லை. இல்திவ்வாறாக, இராவணன் சீதையை வவ்வியது போகத்தாலேயோ, அல்லது வேறு தூர்க்குணத்தாலேயோ வெனின், வால்மீகி இராமாயணத்தின்படி அவ்வளவும் மோகமெயன்று கூற இடமில்லை. இவன் சீதைக்குத் தவனை கொடுத்துத் தன் மனதிற்கு அத்தவனைக்குள் இசையவேண்டுமென்று கட்டினையிட்டானென்றும், இராவணன் சீதையுடன் வாதிக்குஞ் சமயத்தில் அவன் மனைவியரில் ஒருத்தி இவனைக் கையைப்பிடித்து இழுத்து "என்னைக் காட்டிலுமா சீதை உனக்குச் சுகந்தரப் போகின்றார்; வா, வேண்டிய சுகம் என்னுடன் பெறலாம்" என்று மொழிந்து அவனை அசோகவனத்திலிருந்து அழைத்துப்போயினுள்ளும் கூறும் விஷயங்களைக் கவனித்துநோக்கின், அத்தனை மோகம் சீதையினிடம் இராவணனுக் கிருந்ததாகக் காணப்படவில்லை. ஆயினும் சீதையை விடாமல் தன்வசமாக்கவேண்டுமென்னும் ஆழ்ந்த நோக்கத்தில் இராவணன் பிடிவாதமாயிருந்தது

*பகலவன் மீதியங் காமை காத்த பதியோன்றனை இகலழி வித்தவ னேத்து கோயி லிராமேச்சுரம் புகலி யுண்ணான சம்பந்தன் சொன்ன தம்நீபுந்தியால் அகலிட மெங்குநின் றேத்த வல்லார்க் கில்லையல்லவே. —சம்பந்தர் - திருவிராமேச்சுரம் - புண் - காந்தார பஞ்சமம் 11.

அவனுடைய ஆணவமே. தான் தின்னக்கூடியபொருளாயிருக்கும் மனிதப்பெண்ணை, தன்வசம் ஏன் திருப்பிக்கூடாதென்னும் கருத்தே அவன் மனதிற்குடிகொண்டிருந்தது. இராவணன் வயதிலும் இளையனல்லன், ஆகையால் இராவணன் காமத்திற்கு அடிப்படையாயிருந்தது அவனது கர்வமேயாம். நந்தியெம்பெருமான் தடுத்தும் கைலாயத்தை எடுத்தெறிய வேண்டுமென்றெண்ணிய ஆணவமலமே அவனை விட்டுவிடக்கூடாது. இராமன் திருமாலின் அவதாரமென்றும் சீதை பெரியபிராட்டியென்றும் அவன் சற்றும் அதுமானிக்காதவனல்லன். ஆயினும் அவன் அகங்காரி; அவர்கள் மனிதர்களென்றும் தன் உணவுப்பொருள்களென்றும் எண்ணி மிக அலட்சியம் செய்தது ஒரு புறம் அவன் ஆணவம்; அதை வற்புறுத்தி நிலைநிறுத்த மற்றொருபுறத்தில் மாயன் மாயையும் வலிவாய் நின்றது. திருப்பாற்கடல் கடைந்தபோது, அமுதம் பங்கிடவந்த மோகினிக்கு அரக்கர் மயங்கியதுபோலும், தாருகவன இருடிகளை அம்மோகினி வடிவமே கெடுத்தது போலும், இராவணன் உயிரை வவ்வுதற்கென்றே, அம்மோகினி தத்துவம் சீதையின்பால் இப்பொழுது நின்றது. ஆதலால் அதன் முன்னர், அவன் கல்விகேள்வி நற்புத்தி வயது அதுபவம் முதல் யாவும் சமுல்காற்றற்ற இலவம்பஞ்சுபோல் நிலைகுலைந்து சுழன்றன. எனின், எக்காரணத்தினாலும், எப்புத்தியாலும், எக்கேடுகளாலும் இராவணன் மனத்திருந்தாமல் உயிரைத்துறந்தாலும் துறக்கலாமெனப் பிடிவாதமாய் நின்றான்.

இவ்வண்ணம், இராவணன் ஒழுகியது திருமாலின் திருவுள்ளச் சக்தியாலே யன்றி, அவன் சுயேச்சையாயிருக்குமாயின், அவன் குணம் சீர்திருந்தி, கார்த்தவீர்யாச்சுணன் வாவி, ஆயினோரிடம் சமாதானஞ் செய்துகொண்டதே போல், இராமனிடத்திலும் எளிதில் சமாதானம் செய்திருப்பான். ஆயினும், அவனைச்சுற்றிய மாயன் சக்தி அவ்வாறு செய்யவிடவில்லை. இதனாலேயே விபீடணன் முதலிய தம்பிரமாரும், பரட்டன் முதலான ஏனைய பெரியோரும் புகட்டிய நற்புத்தி இவன்காதிற் செல்லவில்லை.

உரையுண ராதவன் காமமென்னும்பூறு வேட்கையால் வரைபொரு தோளரிச் செற்ற வில்லிமகிழ்ந்த தேத்திய விரையரு வுங்கடலோத மல்கும் மிரா மேச்சுரத் தரையர வாடரின் றுடல்பேணு மம்மா னல்லனே னன்னும் சம்பந்தர்செய்யுளின் சொற்றொடர்களைக் கவனிக்குங்கால் இது நன்கு விளங்கும்.

சீதையிடத்தும் இராமனிடத்தும் விளங்கிய தெய்வச் சக்தி இராவணனது வாழ்நாளே ஒழிக்கும் வகையையே விளைவித்தது. இதுமாத் திரமன்று; அவனிடம் வேறு நற்குணம் தலையெடுத்துக்காட்டி அவனைக் காப்பாற்றவொட்டாமலும் செய்தது. இதைச் சம்பந்தர் இராமேச்சுரப்பதித்தினின்றும் அனுமானிக்கலாம்.

தேவியை வல்லிய தென்னிவங் கைத்தசு மாமுகன் பூவிய லும்முடி போன்றுவித் தபழி போயற ஏவிய லுஞ்சிலை யண்ணல் செய்தவி ராமேச்சுரம் மேவிய சிந்தையி னார்கடம் மேல்வினை வீடுமே

(—சம்பந்தர் -)

என்பார் சம்பந்தர். தேவியை வெளவிய தசமுகனைக் கொன்றதால் வரும்பழி யாது? தன்னில்லாலை ஒரு அரக்கன் எடுத்துப்போவானாயின், அவ்வரக்கன் உயி

ரைப் போக்கினால் உலகவியலில் அது ஒன்றும் பழியாகாது; புகழேதரும். அக்கருத்தைப் பின்வருஞ் செய்யுளில்,

மானனநோக்கியைத்தேவிதன்னை பொருமாயையால் காணதில் வவ்வியகாரரக்கன்னாயிர்செற்றவன் ஈனமி லாப்புக் முண்ணல்செய்த விராமேச்சுரம் ஞானமும் நன்பொரு ளாகின்ற தொருநன்மையே என்றார்; இராவணனது உயிரைக் கவர்ந்தது பழியென்று முன் இரண்டாம்செய்யுளிலும் அது ஈனமில் புகழென்றும் மூன்றாம் செய்யுளிலும் சம்பந்தர் மொழியும்து மாறுகொளக்கூறியதன்று. தேவியைக் கவர்ந்த அரக்கனைக் கொன்றது குற்றமற்ற புகழ்தருஞ் செய்கையாயினும் வைகுண்டநாதன் இராவணனைக்கொல்வற்குப் பெரியபிராட்டியுடன் திருவவதாரஞ்செய்தது அவனது அழகால் அவனை மயங்கவைத்துப் பின்னர் அவன் நல்வழிக்குத்திருந்தாமல் மாயையிலாழ்த்திப்போர்செய்தது அவனைக் கொன்றவிது. தேவிராமனுக்குப் பழிச்செயலன்றோ? ஆயினும் வேறு வழியில்லை. அப்பழி கழிவதற்கே திருவிராமேச்சுரக் கோயிலைத் தாசாதி அமைத்தனர்.

அணையலைகுழ்கடல் அன்றடைத்துவழிசெய்தவன் பணையிலங்கும்முடி பத்திறுத்தபழி டோக்கிய இணையிலி யென்றும் ருந்தகோ யிலிராமேச்சுரம் துணையிலி தாமலர்ப் பாதமேத்தத் துயர்நீங்குமே

—சம்பந்தர் - திருவிராமேச்சுரம்-பண் -

கார்தாரபஞ்சமம் 6.]

என்னும் சம்பந்தர் திருவாக்கை நோக்குக.

ஆகையால் இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்தவிது அவன் குலதருமத்திற்கு விரோதமான காரியமன்று. ஆதலால் தன்மனப்படி ஒரு மனிதல்தீர்ப்பைத் தூக்கி வருவது இலங்கைக்கும் சம்புத்திவுக்கும் நாதனாய் நின்ற இராக்கத மன்னவனுக்கு அக்காலத்தில் வெகு குரூரமான செய்கையெனக் கொள்ளலாகாது. அவ்வாறு கொண்டுவந்த இவன் பலவந்தம்செய்து காமம் துகர விரும்பவில்லை. சிறையிடப்பட்ட சீதை சோகமற்ற தோட்டத்தில் உலாவும் சதந்தரத்துடன், வேண்டும் உணவுப்பொருள்கள் அணிகலம் முதலியனவுடன் சூழப்பட்டிருந்தனளே யன்றி, தேகத்தை வருத்தும்படி அவனைக் காவல்செய்த அரக்கிகளுக்கு யாதொரு கட்டளையும் இராவணன் இடவில்லை.

மற்றும் இராவணன், வைகுண்டநாதன் தேவியே தான் கொணர்ந்த சீதையென்று செவ்வனே உணர்ந்திலன். அவன் உயிரீங்கும்வரையிள், இராமன், இலக்குவன் சீதையிவர்களைச் சாதாரணமனிதர்களென்றே எண்ணியிருந்தான். அது பிழையென இவனுக்குச் சிலர்எடுத்தக் காட்டியும் இவன் உணருஞ் சக்தி அந்நிலையில் பெறவில்லை. ஆகையால் சீதையைக் கவர்ந்தது அறமன்றாயினும், காலம் இடம் குலம் இவைகளை உற்றுநோக்கின் இராவணன்செய்கை பெரும் பாதகமாகக் காணப்படவில்லை. இதன் உண்மையை அப்பார்தமது திருவிராமேச்சுரத் திருப்பதிகத்தில், வன்கண்ணார் வாளரக்கர் வாழ்வினையென்றறியார் புன்கண்ண ராகிநின்று போர்கள்செய் தாரைமாட்டிச் செங்கண்மால் செய்த கோயில் திருவிராமேச்சுரத்தைத் தங்கணு லெய்த வல்லார் தாழ்வாரத் தலைவன்பாலே. என்று தம் வாழ்வினையறியாது அரக்கர் போர்செய்ததும் மற்றும்,

வரைகளொத் தேயு யுர்ந்த மணிமுடி யாக்கர் கோணை விரையமுற் றறவொ டுக்கீ மீன்மொல் செய்த கோயில் திரைகள்முத் தால்வ ணங்குற் திருவிரா மேச்சுரத்தை உரைகள்பத் தாலு ரைப்பா ருள்குவா ரன்பி னாலே என்றும், திருக்கடைக்காப்பில் அவ்வரக்கர்கோணை விரையமுற்று அறவொடுக்கிய திருமால்தன் சக்தியால் செய்தசெய்கையையும் குறிப்பிடுவது காண்க. திருமா லின்சக்தியால் இராவணன்விரையமுற்று ஒடுங்கினானு கையால், அவன் தன்சுயேச்சையை (Free will) செலு த்த இவ்விஷயத்தில் சக்தி குறைந்திருந்தான் என்ப தும் திண்ணம்.

இவையாவையும் நோக்குங்கால் இராவணன்சீதை யை வவ்விது அவன் ஊழ்வினையின் பயனும், தேவர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கத் திருமால்செய்த மாயமும், இராவணன் தவத்தேய்வுமேயாம். அவனது பிறப்பை

யும் குலவொழுக்கத்தையும் நோக்குழி, பாதகச்சேய் கையாய்க் காட்டப்பட்ட இச் செய்கையை இராவண னியற்றியது வருந்தத்தக்கதே யாகும். சிவபக்தனாய் வாழ்ந்த இவன் வாழ்நாளிறுதியில் புத்திகெட்டமை கண்டு யாவரும் பரிவுகூர்வார். இவனது வரலாற்றின் முற்பாகம் மறக்கக்கூடியதன்று.

இலங்கை யாக்கர் தமக்கிறையே யிடந்த

கயிலை யெடுக்கிறையே

புலன்கள் கெடவுடன் பாடினனே

பொறிகள் கெடவுடன் பாடினனே

இலங்கிய மேனியி ராவணனே

யெய்து பெயரு மிராவணனே

கலந்தருள் பெற்றது மாவசீமே

காழி யரனடி மாவசீமே.

—சும்பந்தர் - திருக்கழுமலம் - பண்-பழம்பஞ்சுரம் 10.

இரவொன்றிற் பல பிழைகள்

[Oliver Goldsmith's—"She stoops to Conquer"]

[அங்கம் 5—களம் 3.]

(502-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

டோரதி:—நல்லது, நல்லது, போய்விட்டார்களா அவர்கள்! போனாற் போகட்டுமே; எனக்கென்ன.

ஹார்ட்:—யார் போய்விட்டார்?

டோரதி:—தன்கடமை தெரிந்த என் நெவில்லியும் அவள் உத்தம துரை ஹேஸ்ட்டிங்ஸும் - அடக்க முள்ள விருந்தினர் ஒருவர் நமக்கு வந்தாரே இவர், இவருடைய தோழன்.

ஸார் சார்லஸ்:—யார்! ஹேஸ்ட்டிங்ஸா? உன்மை யிலே உத்தமன் தான் அவன், அவனிலுஞ்சிறந்தவொ ருவனை இப்பெண் தனக்குத் தேர்ந்துகொண்டிருக்க இயலாது.

ஹார்ட்:—ஆயின், இந்தச் சம்பந்தமும் எனக்குப் பெருமையே அளிக்கின்ற தென்பதைக் கருதி மகிழ் கின்றேன்.

டோரதி:—நல்லதுநல்லது, அவர் அந்த மாதரசியை அழைத்துக்கொண்டுபோயிருக்கலாம், ஆனால் அவள் ஆஸ்த்தியை எடுத்துக்கொண்டு போகவில்லையே. அவ னை இழந்த நமக்கு ஆறுதலளிக்க அவள் ஆஸ்த்தியோ நம் சும்பந்தியிலேயே தங்கிவிட்டது.

ஹார்ட்:—என்ன டோரதி, இப்படியா பணவாசை பிடித்திருப்பது?

டோரதி:—அது என்விஷயம், உங்கள்விஷயமல்ல. உங்கள் பிள்ளை வயதுவந்த பிறகு நெவில்லியைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள மறுத்துவிடவானானால், அப் புறந்தான் அந்த ஆஸ்த்தி அவளுக்குச்சொந்தமாகி அவளிடப்பட்டபடி கையாளாமென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே; இதுதானல்லவா அவள் தந்தை எழுதி வைத்த உயில்.

ஹார்ட்:—இவனுக்கு இன்னும் வயது வரவில்லை யென்றும், இவனுக்கு வயது வந்து அவளைக் கலியா ணஞ் செய்துகொள்ள மறுக்கின்ற வரையில் அவள் காத்திருக்க நினைக்கவில்லை யென்றும், அதற்குள் அவள் வேறொருவனை வரித்துவிட்டதால் அந்த ஆஸ்த்தி

யத்தனையும் உன்னுடையதாகிவிட்டதென்றும் மகி டுக்கின்றாயோ, என்னருமை டோரதி?

[ஹேஸ்ட்டிங்ஸும் நெவில்லியும் வருகின்றனர்.]

டோரதி:—(ஒருபுறமாய்) என்ன! இவ்வளவு விரை வில் திரும்பிவிட்டார்களே! இது என்னுடைய இஷ்டத்திற்கு ஏற்றதாக இருக்கவில்லையே.

ஹேஸ்ட்டி:—நான், தங்கள் உறவினர் இந்தப் பெ ண்ணுடன் ஓடிவிட முயன்றபிழைக்குநான் இப்பொழுது கொள்கின்ற கலக்கமே எனக்குத் தண்டனையாக ட்டும். உங்கள் ரீதியிலும் இரக்கமே வேண்டி மன் ருடத் திரும்பி வந்திருக்கின்றேன். அவள் தந்தையின் இஷ்டத்திற்கு இணங்கியே என் காதலை இவளுக்குத் தெரிவித்து வேண்டினேன். எங்கள் இருவர் ஆசையும் முதலில் கடமையையே ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆரம் பித்தது.

நெவில்லி:—என் தந்தை இறந்தபின், இந்த அத் தையின் கொடுமைக்கு அஞ்சி அவளை வஞ்சிக்கவேண்டியவளாயினேன். ஒருபொழுது என் அசட்டுத்தன த்தால், என் மனத்திற் கிசைந்தபடி மணப்பதற்காக என்து ஆஸ்த்தியையும் துறந்துவிட ஆயத்தமாயிருந் தேன். ஆயினும் அந்தப் பேதைமையிலிருந்து தெளி ந்துவிட்டேன். நெருங்கிய உறவினளாகிய என் அத் தையினிடத்திலிருந்து எனக்குக் கிடைக்காத கருணையை உங்களிடமிருந்து எதிர்பார்த்து நிற்கின்றேன்.

டோரதி:—ஓ! ஓ! இதைல்லாம், தற்கால நாவல்கள் கடைசியில் இட்டு முடிக்கின்ற ஊளைகளல்லவோ!

ஹார்ட்:—அது எப்படியாவது இருக்கட்டும். தம் உரிமையைக் கேட்டு வாங்கிக்கொள்ள இவர்கள் திரும்பிவந்திருப்பது எனக்குச் சந்தோஷமே. அப்பா, டோனி, இங்கு வா. இந்தப் பெண்ணை உனக்கு நான் கொடுக்கின்றேன், நீ அவளை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கத்தானே மறுக்கின்றாய்?

டோனி:—நான் மறுத்து என்ன பயன்? வயது வருகிறவரையில் நான் மறுப்பது செல்லாதென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே.

ஹார்ட்:—உன் தாயார் விருப்பத்தின்படி உனது உண்மையான வயதை நான், அதனால் உனக்கு நன்மையுண்டென்று எண்ணி ஒளித்துவைத்திருந்தேன். ஆயினும், இப்பொழுது இவள் தனக்குப் பயன்படும்படி தப்பான வழியில் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளப்பார்ப்பதால், விளம்பவேண்டிவது அவசியமாகின்றது—உனக்கு வயதுவந்து மூன்றுமாத மாயிற்று.

டோனி:—வயது வந்தா! அடே யடே! எனக்கு வயது வந்து விட்டதா?

ஹார்ட்:—மூன்றுமாதத்திற்கு மேல் ஆயிற்று.

டோனி:—அப்படியானால், நான் அடைந்த சுதந்திரத்தை முதல் முதல் எப்படிப் பிரயோஜனப்படுத்துகின்றேன் பாருங்கள்.—இதனால் சகலமான பேர்களும் அறிய வேண்டிவது என்னவென்றால், சிறிஸ்தவ குலம் ஆங்கிலேய மதம், பணக்கார ஜாதி, நாட்டுப்புறவாசம், சுக ஜீவனம், 21 வயதுள்ள லம்ப்கின் மகன் டோனி லம்ப்கின் ஆகிய நான், மேல்படி ஜாதி மேல்படி மதம், ஊர் இல்லாதவர், கஷ்ட ஜீவனம், கஷியான மாகாதவர், கான்ஸ்டன்ஸ் ரெவில்லியை, என் உண்மையான தர்ம பத்தினியாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்றேன். மேல்படி ரெவில்லியென்பவர் அவளுக்கு இஷ்டமானவனை மணஞ்செய்துகொள்ளலாம். இனி மேல்படி டோனி தன் இச்சைப்படி இருக்கக்கூடிய புருஷனாய்விட்டான்.

லர் சார்லஸ்:—இது வல்லவோ பெருந்தன்மை!

நாடகம் முற்றிற்று.

ஹேஸ்ட்:—என் அருமை அன்பா!

டோரதி:—அட என் கடனே!

மார்ட்லோ:—என தருமை ஹேஸ்டிங்ஸ், உன் அதிர்ஷ்டத்தைக் கண்டு உவக்கின்றேன். என்னை இவ்வளவு பாடுபடுத்திவைத்த கொடியவர் இப்பொழுதேனும் இவள் சற்றே இளகுவாளானால் என்னுடைய அதிர்ஷ்டத்தைக் கண்டு நீயும் உவக்கலாம்.

ஹேஸ்ட்:—(காதெரினைப்பார்த்து) நீ செய்த தந்திரங்களுக்கெல்லாம் மங்களம் பாடவேண்டியவேளை வந்துவிட்டது. எங்கள் கண்குளிரக் கைகோத்து நிலுங்கள் பார்ப்போம்.

ஹார்ட்:—(காதெரின் கையைப்பிடித்து மார்ட்லோவின் கையில் வைத்து) நானும் அப்படியேசொல்கின்றேன். மார்ட்லோ, இவள் எனக்கு எத்துணை நல்ல மகளாயிருந்தாளோ அத்துணை நல்ல மனைவியாய் உனக்கிருப்பாளாயின் பின் இந்த வியாபாரம் செய்ததற்கு நீ ஒருபோதும் வருந்தமாட்டாய். வாருங்கள், சாப்பிடப்போவோம். நாளைக்கு இவ்வூர் முழுவதையும் விருந்திற்கழைத்து, இவ்வொரு விரவில் விளைந்த இத்தனை பிழைகளுக்கும் ஒரு திருவிழாக் கொண்டாடுவோம். என் அருமை மருகா, இவளை ஏற்றுக்கொள். இவளை முன் நீ காதலியாகக் கொள்ளப்பார்த்ததில் பிழைசெய்தாய், ஆதலால் மனைவியாய்க் கொண்ட பின் ஒருபோதும் இனிப் பிழை நீ செய்யமாட்டாய் என்று நம்புகிறேன்.

காலம்

[504-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

யாண்டு.

இனி, யாண்டு என்பது என்னை யெனின், இராசி மண்டலத்தினுள்ள பன்னிரண்டு ராசிகளிலு மொரு முறை கதிரவன் ஒரு வட்டம் வருவானாயின், அல்லது கதிரவன் நிரக்ஷரேகையின் தெற்கே செல்லுந் தக்ஷிணபுனமும் வடக்கே செல்லு முத்திராயணமுங் கூடியவொரு காலப்பகுதி கடக்குமாயின், அல்லது கார்முதலிய பவருங்க ளாறும் ஒருமுறை வரிசையே கடந்தனவாயின், அதனை யாண்டென்று குறித்து வழங்கினர். அதனை இக்காலத்தில் வருஷம் ஆண்டு என்ற பெயர்களால் வழங்குகின்றனர். பண்டைக் காலவழக்கில் யாண்டு அல்லது ஆண்டு என்பனவே உள்ளன. இவ்விரண்டினுள்ளும் யாண்டு என்பதே மிகத் தொன்மையதாகும். “வேண்டிய கல்வி யாண்டு மூன் றிறவாது” என்றும் (தொல்காப்பியம். கற்பு. 188). வேந்தறு தெழுதிலே யாண்டின தகமே (ஐய. 189) என்றும் வருவன போன்ற பிரயோகங்களைக் காண்க. இவ்யாண்டென்னு மொழியே பிற்காலத்தில் ஆண்டென்று மருவிவழங்கிவரலாயிற்று. இவ்விதமே, பார்-ஆர் என்றும், யாறு-ஆறு என்றும், யானை-ஆனையென்றும், யாடு - ஆடு என்றும், மருவி வந்தன காண்க, யாண்டென்பதற்கு இடத்தின்மேல் நிகழும் ஐயம், வருஷம், என்றிரண்டு பொருள்களுள். இவ்வி

ரண்டினுள்ளும் வருடமென்னும் பொருளுணர்த்து மிடத்துக் காரணக் குறியென்றே கருதற் கிடமுண்டு. என்னையெனின், மக்களின் வாழ்க்கை யரும்புங்கால மாவது அவ் வில்லறம் மேற்கொள்ளுங் காலமேயன்றே:—அவ்வில்லறத்தவனே இயல்புடைய மற்றை மூவருக்கும் நல்லாற்றின் நின்ற துணையாகின்றான்—“அறனைப்பட்டதே இவ்வாழ்க்கை” என்று உயர்த்திக்கூறு மேற்றமுடையதில்வாழ்க்கையே, ஆதலின் இவ்வாழ்க்கை மக்களுக்கு இவ்வுலக வாழ்க்கையில் இணையற்றதோர் நல்லறச் செயலாகின்றது. அதனை இனிது நடத்துவது காதன் மனையாளுங் காதலனுங் கருத்தொருமித்த பின்பே கைகூடுமாதலினால் அத்தகையநிலையைப் பெறுவதற்கு மாந்தர் முதன்முதலாக முயற்சிப்பது யாண்டோ - எக் கார்காலத்திலோ அக் காலத் தொடங்கியதோர் காலப்பகுதியினையும் யாண்டென்றே வழங்கினர்போலும். யாண்டென்ப திப்பொழுது பெருவழக்கின தன்றேனும் யாண்டென்பது கொல்லம் முதலிய சேரநாட்டி லிப்பொழுதும் வழங்கிவருகின்றது.

இக்காலப்பகுதினை உணர்த்துதற்குரிய மொழிகள் வடமொழியிலே பலவுள். அவை ‘வர்ஷம்’ ‘சரத்’ ‘ஸம்வதஸம்’ ‘அப்தம்’ முதலியனவாம். இவ்வட மொழிகள், வர்ஷ - மழை; அதனையுடையது வர்ஷம்;

சூரு - வருத்தல்; பனியினால் வருத்துவது சரத்; அப்-
ரீர்; அதனைத் தருவது அப்தம்; என் நிவ்வகையி
காரணங் குறித்தனவேயாம். இப்பெயர்களுள் வர்ஷ
ம், சரத் தென்றவிரண்டும் ஒரு பருவத்திற்கும் யாண்
டிற்கும் பெயராகின்றன. (வர்ஷரிது - கார்ப்பரு
வம்; வர்ஷம் - யாண்டு. சரதரிது - கூதிர்ப் பருவம்,
சரத்-வருஷம்) மற்றைய வஸந்தம் முதலிய பருவப்
பெயர்களுக் கித்தன்மை இலது. இவ்வியல்பினையும்
தமிழர்கள் கார்ப்பருவாகப் பருவங்களைமொழிந்திருப்
பதையுங் காண ஓர் ஐயப்பாடு மனத்தே நிகழ்கின்றது.

இக்காலத்து நாம் வருஷாரம்பமாகக் கொள்ளுஞ்
சித்திரையே அக்காலத்தும் முதலாக விருக்குமாயின்
இளவேனிலன்றே முற்கூறப்படுதல் வேண்டும். அஃ
தின்றிக் கார்ப்பருவம் ஏன் கழறுகின்றனர். வடமொழி
யிலும் கார்ப்பருவத்தின் பெயரே யாண்டிற்கும் பெ
யராக வமைதற்குக் காரணமென்ன? வஸந்தத்திற்கு
இல்லாத சிறப்பு வர்ஷத்திற்கு யாதளது? ஆங்கிலே
யர்களுள் குளிர் (Winter) காலத்திலேன் யாண்டை
த் தொடங்குகின்றனர்? இவையனைத்துங் காண்பார்
க்குப் பண்டைப் பாகுபாட்டினின்றும் தற்காலத்துப்
பாகுபாடு ஒருமாதலைப் பெற்றிருக்கின்ற தென்றே
தோன்று.

இப்பொழுது நாம் சித்திரை என்பது கதிரவன்
மேடவிராசியிலிருக்கும் காலமே ஆதலால் அம்மேட
த்தி லவன் முதன்முதற் செல்லும் காலத்தையே சித்
திரவிஷு என்கிறோம். அதனையே யாண்டின் முதலாக
கவுங் கொள்கின்றோம். இவ்வாறு கணிப்பது செளர
மானக் கணக்காகும். வேறு சிலர் பங்குனி யுவா நா
ளின் அடித்தநாளையே சித்திரையின் ஆரம்ப மென்கி
ன்றனர். அதனையே யுகாதி யென்றும் வருஷாதி யெ
ன்றுங் கொண்டாடுவர். இவர் கணக்கிவது சாந்திர
மான முறையாகும். இவர்கொள்ளும் முறையிற் சந்
திரனு மந்தநட்சத்திரமுங் கூடுகின்ற வொரு சிறப்பே
பற்றி மாதப்பெயர் அமைத்த ஒருண்மை யுளதேனும்
வருஷக்கணக்கில் முற்கூறியதோ ரிடர்ப்பாடு தோன்
றவே செளரமானத்தையுந் தழுவிக்கொண்டிருத்தல்
வேண்டும். நம் முன்னோர்கள் கதிரவனது கதிநோக்கி
யாண்டுக் கணக்கிடவே அவன் இராசிமண்டலத்தை
வட்டமிடுங் காலமாகிய சற்றேறக் குறைய முன்னுற்
றறுபத்தைந்து நாட்களை யோர் யாண்டென்று மதித்
தமையினால், இவ்வளவினதான சில வருஷங்களைக்
கடந்து செல்லும்போது வருஷந்தோறுஞ் சில நாட்
களாகவும் சிற்சில வருஷங்கள் சென்றபின் சில மாத
ங்களாகவும் அதிகப்பட்டுத் தோன்றின. அதிக மாத
மாகும்போது அதனை அதிக மாதமென்று கழித்து
விட்டுச் செளரமானத்தையுந் தழுவிக்கொண்டு இரு
வரும் ஏறத்தாழ வொருதிறப்பட்டனர். மற்று, சாந்
திரமானத்தையே முழுவகையிலுங்கைக்கொண்டுள்ள
மகம்மதியர் முதலிய வொருசிலர் நம்மினும் வேறுபடு
வது மலையிலக்கே. மோகரம் என்பது ஒருமாதத்தின்
பெயரே. அம்மாதத்திற் கொண்டாடப்படும் அவரது

விழா நமது கணக்கின்படியே நம்முடைய ஒரு மாதத்
திலேயே வருவது இன்றி வேறுபட்டு வருவதை வரு
டந்தோறும் நாம் காண்கின்றோம். ஆகவே அவர்க்கு
யாண்டுக் கணக்கில் மிகுதியும் வேறுபாடு தோன்றவே
அவர் ஆட்சிபெற்றிருந்த காலத்தில் தகுந்த நூலா
ராய்ச்சி யுடையாரைக் கொண்டு சீர்திருத்தஞ்செய்து
கொண்டனர். அச் சீர்திருத்தத்தின் அடையாளமே
இப்பொழுது செய்கின்ற பஸலிக் கணக்காகும்.

இச்சாந்திரசௌரமானங்களே யன்றி வியாழனது
கதியைநோக்கிக் கணிக்கின்ற பார்ஹஸ்பத்தியமானம்
என்ற மற்றொரு கணக்கும் வடநாட்டில் உளது. விந்
தியத்திற்கு வடக்கிலுள்ளார் வியாழனைக் கொண்டு
காலத்தைக் கணக்கிடுகின்றன ரென்பதைச் சோதிட
நூலோ ருரையாலு முணரலாம். அகத்தியர் விந்தியத்
தின் செருக்கை யடக்கிய செய்தியும் இதனை உறு
திப் படுத்தும். வியாழன் இராசி மண்டலத்தை யொ
ருமுறை வட்டமிடப் பன்னிரண்டு வருடம் ஆகும்
ஆகவே, ஒவ்வொரு இராசியிலும் அவனிக்குங்கால்
த்தை யொவ்வொரு யாண்டாக அன்னவர் கணித்துக்
கொண்டனர் போலும். ஆங்கிலேயர் ஒருவருடத்திற்
கித்தனை நாளெனவும் ஒவ்வொரு மாதத்திற்கு மித்
தனையே நாளெனவும் முடிவுகட்டிவிடுகின்றனர். அ
வர்கள் வருஷத்திற்கு 365½ நாளெனக் கொண்டு ½
நாளைக் கழித்து 365 நாட்களை 12 மாதங்களுக்கும்
பங்கிட்டுருக்கின்றனர். நான்கு வருடத்திற் கொரு
முறை கால்காலாகக் கூடிய ஒரு நாளையும் சேர்த்து
366 ஆகக் கணக்கிட்டனர். அதுவே லீப் வருஷம்
எனப்படும். அவ்வருடத்தில் பிப்ரவரிக்குத் தேதி 29
ஆகும். ஆகவே, ஞாயிறு திங்கள் வியாழன் இவர்களை
யெதிர்பார்க்க வேண்டிய அவசியம் அவர்களுக்கில்லை.

நாம் சித்திரையை வருஷாரம்பமாகக் கொள்வது
போலவே கொல்லம் ஆண்டு நமது ஆவணி முதல் ஆ
ரம்பிக்கின்றது. வடநாட்டுவணிகர்களோ தீபாவளியிற்
புதுக்கணக்கிடுகின்றனர். மகம்மதியர்களின் பஸலியோ
ஜூலை முதல்தேதியிலிருந்து ஆரம்பமாகின்றது. இப்
பொழுதைய வரசாட்சியிலும் கூட அரசாங்க வரு
ஷம் (Official year) ஏப்ரல் முதலாகத் தொடங்
குக்கின்றது. ஆங்கிலேயரோ குளிர்காலத்தில் (winter)
அதாவது நமது மார்சுமீயில் வருகின்ற ஜனவரியிலி
ருந்து வருஷஆரம்பஞ் செய்கின்றனர். இம்மாதலை
களையுந் தமிழில் கார்ப்பருவம் முதலாகப் பருவங்க
ளைக் கூறுவதையு மொன்றுசேர்த்து உன்னுமிடத்து
ஒருமுடிவுந் தோன்றுகின்றது. இப்பொழுது வழக்கி
லிருப்பதுபோலவே யாண்டு சித்திரையினிடமிருந்து
தோன்றாத காலமொன்றுண்டு. ஒருகாலத்தில் அது
கார்ப்பருவத்திலிருந்தே தோன்றியிருக்கவேண்டுமெ
ன்பதாய இம்முடிவினைத் றீதீரல்காப்பியத்தினும்
அதற்கு உரைசெய்த நச்சினர்க்கினியர் முதலானோரு
ரையாலும் பண்டைத்தமிழ் நிலக்கண விலக்கியங்களா
லுணரப்படுந் தமிழ் வழக்கினும் வடமொழியிலுள்ள
சிலகுறிப்புக்களாலும் பிறவற்றாலு மொருவாறு நாம்
காணலாம்.

இரவீந்திரநாதர் கட்டுரைகள்

தபோவனம்

[54-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பார்வதிதேவி, மன்மதனைக்கொண்டு சிவபிரானை அடைய முயன்றது வீணாயிற்று; இறுதியில் அவள் சிவபிரானை அடைந்தது துறவின் உதவியைக்கொண்டே. முழுமையைக் கர்ணமாட்டாகக் குருட்டுத்தனத்தினால் அதனை வஞ்சித்து ஒரு பாகத்தின்மீது கொள்ளும் வாஞ்சையே காமம் எனப்படும். ஆதலான் இக்காமத்தால் சிவபிரானை எவ்வளவு அடைய இயலும். ஏனெனில், எக்காலம் எத்தேசம் யாவற்றிற்கும் உரியவன் அவன். இப்படி அனைத்தும் தாயை இம்முழுமுதற் பொருளை, காமத்தை ஒழித்தாலன்றி, ஒருபோதும் அடைதலோ இயலாது. “தேன தக்தேன புஞ்சிதம்”- துறவின் மூலம் வாழ்வை அனுபவிப்பாய்—இதுவே உபநிடதத்தின் குறிக்கோள், இதுவே குமாரஸம்பவ காவியத்தின் மூலப்பொருள்; மற்று, இதுவே தான் நம்தபோவனத்தின் சாதனை—துறவின் மூலமாகவே ஒருவின் தன்னை அறிந்துகொள்கின்றான்.

அன்ன அறிவிற்குரிய இரண்டு மகத்தான பாதக ளாக, தியாகமும், தன் தயாரப்பொறுத்தலும், நமது தருமசாஸ்திரங்களில் சிறப்பாகப் பாராட்டப்பெற்றிருப்பதைக் காண்கின்றோம். இந்த ஜகத்தில் நடைபெறுகின்ற சிருஷ்டித்தொழில்களுக்குச் சூரியவெப்பம் இன்றியமையாததாயிருப்பதுபோலவே, ஜீவனது யாத்கிரை நிறைவேறுவதற்குத் ‘துக்கம்’ என்பதும் மிகவும் அவசியமான பொரு இரஸாயன சக்தியாக அமைகின்றது. இந்தச் சக்தியினால், மனிதனது சித்தத்தில் இருக்கியிருந்த கெட்ட எண்ணங்களெல்லாம் உருகி விடுகின்றன. அதனால் அவன், தனது இதயத்தில் கலந்துகிடந்த அசத்தியங்களை அறிந்தவனாகின்றான். துக்கத்தின் தன்மை இன்னதாகையால், ஸம்ஸாரத்தின் துக்கங்களை அத்துக்கத்திற்குரிய ஒரு உருவத்துடனே பொறுமையுடனானுபவித்திருக்கின்றவன் உண்மையாய் தவசி எனத்தகுந்தவனாகின்றான். (உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை, அற்றே தவத்திற்கு, என்ற திருவள்ளுவர் வாக்கு இங்கு ஒப்பு நோக்குதற்குரியது.)

ஆயினுமொன்று அவசியம். இப்படித் துக்கத்தை அனுபவிக்கவேண்டுமென்பதே உபநிடதங்களின் இலக்கியமாகிவந்து ஒருவரும் எண்ணிவிடல் ஆகாது. தாம் பொறுத்துத்தீரவேண்டிய ஒரு துக்கமே என்று துறவை ஏற்றுக்கொள்வதின் அத்துறவினை ஒருபோதும் கமாதவே வரித்துக் கொண்டாடவேண்டும் என்பது உபநிடதத்தின் உட்கோள். உபநிடதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் துறவு பூரணத்தை அடைவீக்குத் துறவாம்; அதுவே ஆழ்ந்த ஆனந்தத்தை எய்துவிப்பது; நிகலத்துடன் ஒற்றுமைப் படுத்துவது; பிரபஞ்சத்துடன் இணைத்துவைப்பது; ஆதலின் இந்தப்பாரதநாட்டின் குறிக்கோள் தபோவனமாகவே நின்றது. சீர்த்திற்கு வீரோதமாக ஆன்மாவும் ஸம்ஸாரத்திற்கு வீரோதமாக வந்தியாசமுடைய மல்கைகலந்துபோர்செய்துகொண்டிருக்கும் ஒருவருக்குத் தகமன்று இத்தபோவனம். துறவின் மூலமே ஜீவகோடிகளை அனைத்தும் முழுமுதற்பொருளுடன் ஐக்கியமாகின்றது. இதுவே தவவனத்தின் சாதனை. இக்காரணத்தாற்றி நியப்பாரதநாடு புல்பூண்டு பறவைகள் விலங்குகள் முதலிய அனைத்துடனும் ஒரு குலத்தினர்போல் நெருங்கிய உறவுகொண்டிருக்கின்றது. இந்த உட்பத்தை யறியாத அயல்நாட்டவர்க்கு இச்செய்திபெரியதோர் பேதைமையே போல்தோன்றும்.

நம் நாட்டின் காவியங்களில், பிரகிருதியுடன் கொண்டிருக்கும் இந்த நேயம் எங்கும் பொலிகின்றது. ஏனைய தேயங்களின் காவியங்களில், பிரகிருதியான தனியான வேறோர் பொருளேபோல் பாவிக்கப்படுவதால், அந்தப் பிரகிருதியின் வனப்பானது மனிதரது மனத்திற்குக் களிப்பை நல்கவல்ல பல சாதனங்களிலொன்றாகத் தீர்கின்றது. பாரதநாட்டில் மனிதரும் பிரகிருதியும் பூண்டிருக்கின்ற தொடர்பு அத்தகைய தன்மை. இவையிரண்டும் இங்கு ஒன்றிணைந்துள்ளொன்று மூழ்கி முழுமையாய்த் திகழ்கின்றன. ஆயினும், நகரின் நாகரிகம் இன்னதென்பதே அறியாதாராகி எப்பொழுதும் வனத்திலேயே வசிக்கின்ற ‘காட்டுமிரண்டிகள்’ பிரகிருதியோடு நெருங்கியபயின்று தம் வாழ்க்கையை நடத்துகின்றாரானாலும், திருந்தாத ஒழுக்கமுடைய அவரது உறவினை, நம் தபோவனச் சாதனையாகிய பிரகிருதி சம்பந்தம் எவ்வகையிலும் ஒத்து இருக்கின்றதென்று எண்ணிவிடலாகாது. ஆப்பிரிக்கர்கள் கண்டத்துப் பெரும் காடுகள் அல்ல நம்தபோவனங்கள். அக்காட்டுமிரண்டிகளின் வாழ்க்கை தமோகுணத்தால் செலுத்தப்படுவது; அவருக்கும் அவரைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற பிரகிருதிக்கும் உள்ள தொடர்பு அத்தமோகுணத்தொடர்பே. நம் தவான வாசுகள் தெளிந்த சிந்தையால் மெய்யுணர்வு பெற்றவர். இத்தகையவர் பிரகிருதியுடன் கொள்கின்ற உறவானது, தொன்றுதொட்டு வழிவழி செய்தவருகின்ற சடங்குகளேபோல் பொருளற்றதாக நடைபெறுதலையலாது. மனிதர்தாமாகவே வலிந்துவற்புறுத்திவந்த தடைகள் நீங்கும்போது ஏற்படும் இயற்கையுறவுபோன்ற தன்மையே தவவனத்தில் பிரகிருதியுடன் சாதிக்கப்பெற்ற இவ்வறவு.

ஏனெனில், நம் கவிர்கள் கூறியிருக்கின்றவண்ணம், தவவனமானது சத்துவகுணத்தால் சிறக்கின்றவோர் இடமாம். இச்சத்துவகுணமும் அதன் சாரமாகிய சார்தமும், என்றென்றும் பின்னப்படாமல் ஏகமாய் நிற்கின்ற ஒரு முழுப்பொருளின் குணமும் சாரமும் ஆகும். ஏழு நிறங்களும் தனித்தனி பிரியாமல் ஒன்றாகக் குவியுப்போது வெண்மைநிறத் தோன்றுவது போலவே, சித்தத்தின் பிரவாகமானது நானுபக்கங்களில் பிரிந்து பாயாமல் நிகலத்துடனே ஒற்றமைகொண்டு தனது அந்தரங்கமான மெய்யம்மையால் தன்னைச் சம்பூரணமாக நிறைத்துக்கொள்கின்றபோது சார்தஸந் தோன்றலாகின்றது. அந்தச் சார்தஸத்தின் உருவம் தபோவனம். அங்குச் சித்தமானது, நெருப்பு காற்று நீர் நிலம் ஆகாயம், புல் பூண்டு பறவை விலங்கு, ஆகிய அனைத்துடனும் பூரணமான சம்பந்தத்தைக் கொண்டிருக்கின்றது. அங்குத் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் எதனுடனு மனிதனுக்கு வேற்றுமையுமில்லை, வீரோதமுமில்லை.

பாரதநாட்டில் இத்தகைய சார்தஸத்தின் சங்கீதம் இயற்றப்பெற்றபுனிதபூமி தபோவனமாம். நமது தேசயத்தில் இன்று பாடப்பெறும் இராக இராகினிகள் அனைத்தும் அந்தவொரு சங்கீதத்தின் சிறப்புடைய சாதனைகளே. ஆகையாற்றான், நம் காவியங்களில், மழை திரோடு பிரகிருதிக்கும் அத்துனைச் சிறப்பானவோர் இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மனிதர்களுக்குள் சம்பூரணமடையவேண்டுமென்று பொருகின்ற ஒரு ஆர்வம் நிறைவேறுமென்பொருட்டே தவவனங்கள் தழைத்தன என்னலாம்.

ச மு த் ர ச ர ணு க தி

ஸ்ரீராமபிரான் விபிஷணமூலவானுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸமுத்ர ராஜனை நோக்கிச் சரணுகதி பண்ணினாரென்பதை வெளியிட்ட வால்மீகி மஹரிஷியும் கம்பரும், ஸ்ரீராமபிரானையும் ஒரு கடலாகப் பேசினார்கள். “அஞ்ஜலம் ப்ராங்குமுக: க்ருத்வாப்ரதி சிச்சேய மஹோததே:” என்பது வால்மீகி மாமுனிவரின் வாக்கு. இதில் ப்ரதிசிச்சேய என்றதனால், அந்தக் கடலை நோக்கி மற்றொரு கடல் எதிரே பள்ளிகொண்டது போலும் என்பதாகக் கருத்துத் தொனிக்கின்றதென்று மஹான்கள் வியாக்கியானம் செய்தார்கள். கம்பரும் வருணனை வழிவேண்டுமெனில் “கருணையக் கடல் கிடந்தனன் கருங்கடல் நோக்கி” என்றார். திருவாய் மொழியில் 6-9-3 பாசுரத்தின் நம்பிள்ளை யீட்டிலும் “ஒரு கடல் ஒரு கடலோடே ஸ்பர்த்தித்துக் கிடந்தாப்போலே யிருக்கை” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. வேதாந்த தேசிகனும் ரகுவீரகத்யத்தின் “ப்ரதிசயந பூமிகா பூஷித ப்யோதி புளிந்” என்றார். ஆக இப்படிப்பட்ட முன்னோர் மொழிகளுக்கு இணங்க எம்பெருமானுக்கும் கடலுக்குமுள்ள ஒற்றுமை நயத்தைக் கருதுவோர் உள்ளத்தில் ஆனந்தம் பெருகும். அவைகளிற் சில ஈண்டுச் சுருக்கமாகக் குறிக்கப்பெறுகின்றன:—

1. பெரிய திருமொழியில் (2-8-5) “நீண்ட மலைகளும் மாமணியும் மலர்மேல் மங்கையும் சங்கமும் தங்குகின்ற, ஆலை கடல் போன்றிவரார்” என்ற பாசுரத்தில் திருமங்கையாழ்வார் தாமே பகவானுக்கு ஸமுத்ர ஸாயத்தையை ஒருவாறு அருளிச் செய்தார். கடலானது மைநாகம் முதலிய மலைகளையுடையது; எம்பெருமான் “சுரிசண்டு மால் வரைத்தோள் செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமால்” என்கிறபடியே மலைபோன்ற திருத்தோள்களையுடையவன். “ரகுக்கதிர் வழங்கு தகடுபிடு செம்பொன் நவமணி குயின்ற தொடியணிந்த ககன வில்லிலே லே வெற்போத்து இருந்தன” என்றார் பின்னையெருமானையங்காரும். கடல் சிறந்த நவமணிகளையுடையது; எம்பெருமான், குருமாமணிப்பூண் என்கிற கௌஸ்தப மணியையும், செங்கமலக் கழலில் சிற்றிதழ்போல் விரலிசேர் திகழாழிகளுந் கிண்கணியும் அரையில் தங்கிய பொன்வடமும் தாள நன்மாதூனியின் பூவொடு பொன்மணியும் மோதிரமுந் கிறியும் மங்கல வைம்படையுந் தோள்வளையுந் குழையும் மகரமும் வாளிகளும் சுட்டியும்” என்னும்படியான திவ்யாபரண மணிகளையுடையவன். கடலானது லக்ஷ்மீப்ரஸூதி க்ருஹ மாகையாலே பெரிய பிராட்டியாருக்கு உறைவிடம்; எம்பெருமான் அகலகிலே னிறையு மென்று அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பன். கடல் சங்குதங்குமிடம்; எம்பெருமானும் வெள்ளைச் சுரிசங்கு ஏந்துமவன். “மத்ய மாநசலபேரில் ஸிந்து..” இத்தயாதி வரதராஜஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியும், “ஹாரஸ்பாரிதபேநம் அம்சலஹர்மால் ர்த்தி முக்தாபல ச்ரேணீ சீகரதூர்த்திநம் தத இதோ வ்யாகீர்ண ரத்தோத்தரம், ஆலி: கோஸ்துபலக்ஷ்மி ரங்க வஸூதீர் நிஸீஸீம பூமாத்தப்தம் வசூஷா மந்தாமத்யமாந ஜலதீசலாகம் விலோகேமஹி,” என்கிற ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

2. கடல் முன்னீர் என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறது, எல்லாவற்றுக்கும் முன்னே ஏற்பட்ட நீர் என்பது பொருள். “அப ஏவ ஸஸர்ஜ ஆதேன” என்று மஹரிஷிகளும் “நன்மைப் புனல் பண்ணி” என்று ஆழ்வார்களும் கூறினது காண்க. இங்கே கடல் முதன்மை பெற்றிருப்பது போல எம்பெருமானும் “முனைவை மூவுலகளி யப்பன்” என்னும்படியே ஆதிபகவானுயிருப்பன்.

3. கடல் முன்னீர் என்பதல்லாமல் முநீர் எனப்படுவதுமுண்டு; [நகரத்தில் வாசி காண்க.] ஆற்றிநீர்

ஆற்றிநீர் மழைநீர் என்னப்படுகிற மூன்று வகைப்பட்ட நீரையுடையது கடல் என்றபடி. எம்பெருமானும் நீர்போன்ற கருணாஸம் மூன்று வகையாக இருக்கப்பெற்றவன்; (1) இயற்கையான இன்னருள், (2) பிறர்படுந் துயரத்தைக்கண்டு தோன்றுகின்ற அருள், (3) பிராட்டியின் புருஷாகாரத்தாலே தோற்று விக்கப்பட்ட அருள் என. மூலக்கைப்படும் பகவானது கருணாஸம்.

4. கடல் சிறுமீன் முதலாகத் திமிங்கிலம் வரையிலும், கிளிஞ்சல் முதலாக மணி மாணிக்கம் வரையிலும் அதம உத்தம விபாகமில்லாமல் அனைத்துக்கும் தன்பக்கலிலே இடங்கொடுத்திருக்கும். எம்பெருமானும் “சிவனோடு பிரமன் வண் திருமடந்தைசேர் திருவாகம்”, “ஏறாறு மிறையோனார் திசைமுகனார் திருமகனும், கூறாநூர் தனியுடம்பன்” “பச்சயாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே” இத்தயாதிப்படியே ஸர்வாபாசரயமா யிருப்பன்.

5. கடல் தேவர்களுக்குச் சாவாமருந்தான அமுதத்தைச் சுரந்தளித்தது. எம்பெருமானும் “உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம்,” “தன்னைப் பெற்றேற்குத் தன்வாயமுதம் தந்து என்னைத்தளிப்பிக்கின்றான்” என்னும்படியே பேரன்புடையார்க்குச் சாவாமருந்தான வாயமுதத்தை யளிக்கமவன்.

6. கடல் அளவிடமுடியாத ஆழத்தையுடையது; “ஸமுத்ர இவ காம்பீரியே” என்கிறபடியே எம்பெருமானது கம்பிரத் தன்மையும் பாசுரமிட்டுப் பேசுவொண்ணாதது. கொள்ளமாளா வின்பவள்ளமாகையாலே இதிலே யிழிவார்க்கு உள்ளமும் காண்பரிது.

7. கடல் தன்பக்கல் உள்ளதை மேகங்களுக்குக் கொடுப்பதுஞ் செய்யும்; மேகம் பெய்யும் நீரைத் தான் வாங்கிக்கொள்வதுஞ் செய்யும். எம்பெருமானும் “அர்த்திதாந்த் பரிதாந தீக்ஷிதம்” “ஸகல பலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:” என்கிறபடியே கொடுக்கவல்லன்” “கரோமி யத்யத் ஸகலம் பரஸீமை நாராயணயேதி ஸமர்ப்பயாமி” என்றுகொடுப்பார் கொடுப்பவற்றைக் கொள்ளவும் வல்லன்.

8. கடல், மழைநீர் தன்னிடத்து விழப்பெற்றாலும் அதனால் ஒரு அதிசயமும் உண்டாகப் பெறுது; “வரவுபிரந்தோ ரிவ அப்தௌ ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத் மலாபோ ந து கபளநத:” என்கிறபடியே பெய்யும் முகிலுக்கு ஆத்மலாபமே யத்தனை. அவ்வறே, எம்பெருமானுக்கு நாம் எவ்வளவு சமர்ப்பித்தாலும் அதனால் நாம் க்ருதார்த்தர்களாவது தவிரப் பகவானுக்குப் புதிதாகச் செல்வநிறைவு ஒன்றுமில்லை.

9. கடல்நீர் நம்போல்வார் வாயில் புகமாட்டாது கசக்கும்; ஆனபோதிலும் “ஆசாந்தவிரந்தோ: கும்பீ ஸூநோ:” என்கின்றபடியே குறுமுனிவனுக்கு உணவாயிற்று. எம்பெருமானும் “தோன்றல் வாளரக்கன் கோடத் தோன்றின ரஞ்சினை” என்கின்றபடியே நம்போல்வாரான ஆஸுரர்க்கிருதிகளுக்கு விஷ்மாயிருந்தாலும் சுவையறிவார்க்கு “அமுதினு மாற்ற னினியன்”, “எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருந் சோலைக் கோனே யாகி” என்னும்படியே பரமபோக்யனாவான்.

10. கடல் அஞ்சினார்க்குப் புகலிடமாயிருக்கும்; இந்நிரனிடத்து அஞ்சின மைநகாகிழி முதலியவற்றிற்குப் புகலிடமாயிருந்ததே. எம்பெருமானுக்கு இத்தன்மை ஸ்வபாவவலித்தம். “அஞ்சினேற்கு அஞ்சலென்று காலிபோல் வண்ணர் வந்து என் கண்ணுளே தோன்றிறே”, “ஆர்த்ததாரண பாரியணஸ்ஸை பகவார் நாராயணே மே கதி:” இத்தயாதி.

11. கடல்நீர் மாமுகிலின் வாய்வழியாக வந்தாலன்றி ஆர்க்கும் உபஜீவிக்க வொண்ணாது; எம்பெரு

மானும் ஆழ்வார் ஆசார்யர்களின் திருவாய் வழியாக வந்தாலேயன்றி உபஜீவிக் கவாகான். இவ்விடத்தில், லக்ஷ்மீநாதாச்ய விர்தொள சடரிபு ஜலத: ப்ராப்ய காருண்ய நீரம் நாதாத்ரொள அப்யஷிஞ்சத்" என்கிற ச்லோகத்தையும் "மேகம் பருகின ஸமுத்ரம்புபோலே நூற்கடற்சொல் இவர் வாயனவாய்த் திருந்தின வாறே ஸர்வதா ஸர்வோப ஜீவ்ய மாமே" என்கிற ஆசார்யஹிருதய திவ்யஸூக்தியின் சிரிய பெருணையும் நோக்குக.

12. கடல் பெரும்பாலும் குளிர்ச்சி மிக்கிருக்கச் செய்தேயும் ஒரு புறத்தில் பாடபாக்ரி பொங்கிறிற் கும். எம்பெருமானும் தண்ணளியே வடிவாயிருக்கச் செய்தேயும் "நீரிலே நெருப்புக் கிளருமபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராத்ததாலே சிற்றம் பிறக்க" வெவ்வியனையிருப்பது முண்டிறே.

13. கடல் சந்திரனைக் கண்டால் பொங்கிக்கிளரும்; எம்பெருமானும் ஞானிகளைக் கண்டக்கால் "தோள்களாயிரத்தாய் முடிக்களாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய், தாள்களாயிரத்தாய்" என்னும் பிடி சத சாகமாகப் பணைப்பன்.

14. நாமெல்லாரும் கடலின் கரையிலேதான் நிற்க வேண்டுமே யல்லது உள்ளே புக முடியாது; நிலவர்களே ஊட்புகுந்து ரத்னங்களைத் திரட்டிக் கொணர்வர்கள். அதுபோலே பகவத்விஷயத்திலே நாமெல்லாம் மேலெழிற்க, சில மஹான்களே ஆழ அவகாஹித்து வேதார்த்த ரத்னரிதிகளை வாரிக்கொணர்ந்து கொடுப்பார்கள்.

15. கடல் விஷத்தையும் தந்தது, அமுதத்தையு மளித்தது. எம்பெருமானும் பயக்ருத்பநாசக: என்கிறபடியே பயத்தையும் விளைவிப்பான், பயநாசமும் பண்ணித்தருவான். "நல்குரவுஞ்செல்வமும் நரகும் சுவர்க்கமுமாய், வெல்பகையும் நட்பும் விடமும் அமுதமுமாய்" என்றார் நம்மாழ்வாரும். "பவமோக்ஷணையோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே ரங்கரிதே!" என்றார் பட்டரும்.

16. கடல் எத்தனை தடவை பார்க்கப்பட்டாலும் த்ருப்தி தரமாட்டாது; காணுந்தோறும் அபூர்வ தர்சனமாகவே யிருக்கும். எம்பெருமான் படியு மப்படியே; "எப்பொழுதும் நாள் திங்கள் ஆண்டீழியூழிதொறும், அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென் ஞாவமுதமே" என்றார் நம்மாழ்வார்.

17. கடலுக்கு ஒரு பக்கத்தில் வரவுகளும் ஒரு பக்கத்தில் செலவுகளும் யிருக்கும்; [பல நதிகள் வந்து சேர்வது வரவு; மேகம் நீர் முகந்து கொண்டு போவது செலவு.] எம்பெருமானுக்கும் அர்ச்சாவதாரங்களில் இங்கனையா யிருக்கும். திருவேங்கட முடையான் ஸர்கிதி போன்ற ஆலங்களில் உண்டியில் வரவு முண்டு; பலவகைச் செலவுமுண்டு.

18. கடல்வழியே போவார்க்குப் பெருஞ்செல்வம் கிடைக்கும்; "திரைகடலோடியும் திரையம் தேதீ" என்றார்கள். அதுபவத்திலும் இது காணரின்றும்; இவ்வண்ணமே எப்பெருமான் வழியே போவார்க்கு மஹார்த்தங்கள் கிடைக்கப்பெறும்; "நின்னையேதான்

வேண்டி நீன் செல்வம் வேண்டாதான் நன்னையே தான் வேண்டுஞ் செல்வம்" என்றார் குலசேகரப்பெருமான்.

19. "அப்திர் லங்கித ஏவ வாரபடை: கிந்து அஸ்ய கம்பிரதாம் ஆபாதாள் நிமக்க்பீவரதநர் ஜாகாதி மந்தாசல:" (முராரி) என்கிறபடியே வீரர்கள் பலர் கடலைக் கடந்துவிட்டாலும் அவர்களுக்கு உள்ளாழம் தெரியாது; அடிவரையில் அழுந்தின் மந்தாகிரிக்கே அந்த ஆழம் தெரியும்; அதுபோலவே, எம்பெருமான் விஷயத்தில் நாமெல்லோரும் கவிகள் இயற்றித் துதி செய்துவிட்டாலும் அவன் படிக்களை நாம் சிறிதுகூட அறிபமாட்டோம்; ஆழ்வார்கள் என் து திருநாமம்பெற்று அவ்விஷயத்தில் ஆழமுழுகியிருக்கும் மஹான்களே ஆழமறிவார்கள். "பாலிறி கிடர் ததுவும் பண்டரங்க மேபதுவும், ஆலில் துயின்றதுவு மாரிவார்—ஞாலத் தொருபொருளை வானவர்தம் மெய்ப்பொருளை அப்பிரொருபொருளை யானறிந்தவாறு." [திருமுழிசைப்பிரான்.]

20. கடல் கலங்காது, கலங்கினாலும் ஒரு ரொடிப் பொழுதில் தானே தெளிவுபெறும்; அன்னவாறே தண்ணளியேவடிவெடுத்தஎம்பெருமானும் சிற்றங்கொள்ள மாட்டான்; ஊறபாதிகமாகச் சிறிதுனுமவன் அடுத்தக்ஷணத்திலே அதுகர்வம் பொங்கி நிற்பன்: "மாவா லிபத மர்வகா:" என்னும்படி ஸுகீர்வ மஹாராஜர் பக்கலிலும் "ஸாகரம் சோஷயிஷ்பாமி" என்னும்படி ஸமுத்ராஜன் பக்கலிலும் அளவுகடந்து நிச்சிவந்த இராமபிரான் அரிதக் க்ஷணத்திலே அருள்பொலிய நின்றமை காண்க, காகாலூரன்போல்வார் திறத்திலு மிது காணத்தகும்.

21. கடல் அபரிச் சேத்யமாயினும் குறுமுனிவன் கையிலே ஆசமசத்திற்குப் போதும்படி அடங்கிநின்றது, யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மகஸாலஹ, என்னும்படி வேத வேதார்த்தங்களுக்கும் அபரிச் சேத்யமான பகவத் விஷயம் ஆழ்வார்களுக்குப் பரிச்சேத்யமாயிற்று: "நண்ணாவசுரர் நலிவெய்த நல்லவமார் பொலிவெய்த, எண்ணாதனக ளெண்ணும் நன்முனிவர் இன்பத் தலைச்சிறப்பப், பண்ணர் பரீடலின் கவிகள்யானயத் தன்னைத்தான்பாடி." (10-7-5) என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் இரண்டாமடிக்கு நம்பிள்ளையீடு லேவிக்க. நன்முனிவர்கள் எண்ணாதனகளை யெண்ணும்படியாக ஆழ்வார் திருவாய் மொழி பாடினாராம். எண்ணாதனக ளெண்ணுதலாவது என்னவென்னில்; "எழ்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவியூதிகளை விரிவாகவும் அணுகாகவும் எடுத்தாரைக்க ஒரு புஸ்தகமும் அவதரிக்கவில்லையே, ஆனந்த குணமொன்றைப் பேசப் புகுந்த உபநிஷத்தம் "யாதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்னும்படி மீண்டதே; அப்படியல்லாமல் பகவத் வியூதிகளை விரிவாகப் பேச ஒரு க்ரந்தம் அவதரிக்க வேணும்" என்று முனிவர்கள் (திருவாய்மொழி அவதரிப்பதற்கு முன்னே) எண்ணினார்களாம்; அப்படிப்பட்டவர்களே திருவாய்மொழி அவதரித்த பின்பு என்ன எண்ணினார்களென்றால், ஜியோ! எம்பெருமானுக்கு இன்

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிடல் நஞ்சன்குடு "சத்தவையசாலை" மருந்துகள்
 "ஆல்மண்டன்" (டர்னிக்), "பாலக்ஸ்" பேதிமாத்தரை. "ஸ்ப்ளீவரால்" (குழந்தை கட்டிக்கத்)
 கமார் 300 ரூபாய் வரையில் மட்டும் மட்டியுங்காமலகதலம் கோரோஜன மாத்ரை தயவுசெய்து
 போலிகள் "நஞ்சன்குடு பெல்போடி" கவனித்து
 ஏமாற்றும். சிதிரணம-மாக்கேட (நஞ்சன் செய்துள்ளது) I.D. 61, 6161 கேட்ட-டபி வாங்கவும்.

I.D. சியாவனப்பாச சிறந்த டானிக் சத்தவையசாலை - நஞ்சன்குடு
 மூலிகைசேர்ந்த சிறந்த மருந்து எண்ணெய்
 "காஸ்டரால்கஸ்" 2 அங்குலம் 1-3-1934 அங்குலம் 0-3-0
 ஜவரோக்ஷிணி
 ஸால் நலவிற தீவாங்குதகும்
 சை யுக்டெ க்ஷணிக்ஷயி
 [பஸ்மங்கள் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்] [அட்வான்ஸுடன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

KALANILAYAM
REG. NO. M. 2324.

என்ற சில குணங்களும் இன்னஞ் சில சேஷ்டிதங்களும் இல்லாமற்போயினவே! என வருந்தினார்களாம். இதன் கருத்தென்ன? எம்பெருமானுக்குள்ள ஸ்வரூப குண விபூதி அவதார சேஷ்டிதங்களடங்கலும் ஆழ்வாரருளிச் செயலில் அடங்கிவிட்டன வென்பதாம்.

22. கடலானது புல் துரும்பு முதலானவற்றை அலைமே லலைமோதி வெளியிலே தள்ளிவிடும்; மகரம் முதலானவற்றை அங்கனம் தள்ளாது உள்ளே கொண்டிருக்கும். இதற்குக் காரணமென்ன? ஸம்பந்தஜ்ஞான மில்லாதாரைத் தள்ளிவிடும்; ஸம்பந்தஜ்ஞான முடையாரை அங்கீகரித்திருக்கும். எம்பெருமான் படியுமிதுவேயாம்; “அடங்கெழில் சம்பத்து அடங்கக்கண்டு, (சுசனடங்கெழிலில்தென்றடங்குகவுள்ளே. (1-2-5) என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரத்தின் நம்பினீர் யீட்டில் விளங்கவுள்ள விஷயம்து.

23. கடல் கடக்க அரிதாயினும் நாவாயினால் எளிதாகக் கடக்கலாகும்; “பாதாம்போஜே வரத! பவதோ பக்தி நாவாம் ப்ரயச்ச” (முகுந்த மாலே) என்கிறபடியே பக்தியாகிற நாவாயைப் பெற்றால் எம்பெருமானைக் கடையும் எளிதாகக்கடந்துவிடலாம்.

பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன்.

24. கடலருகேயிருந்தாலும் விடாய் தீர்த்துக்கொள்ள வேறொரு நீர்நிலை தேட்டமாகும். சாஸ்த்ரங்களால் எம்பெருமானை எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் அர்ச்சையிலிழிந்தாலன்றி ஆர்த்தி சார்த்தியில்லையே.

25. எவ்வளவு காரிய நிர்ப்பந்தங்களிருந்தாலும் பெருஞ் செல்வர்கள் சிறிது போதாவது கடற்கரை சாராதிரார்கள்; அதுபோலவே பலகாரியங்களையும் சுருக்கிக்கொண்டு தினப்படி ஒருநாழிகைப்பொழுதாவது பகவத் கதையில் அர்வயியாதிரார்கள்.

அன்றியும், கடலில் அலை ஓயாது; எம்பெருமானுக்கும் “அலம்புரிந்தநெடுந் தடக்கை ஓயாது.” கடல் கோஷித்துக்கொண்டேயிருக்கும், எம்பெருமானும் எதத் வரதம் மமமோகஷ யிஷ்யாமி மா சச: இத்தயா திகளைச்சொல்லிக் கோஷித்துக்கொண்டேயிருப்பன். கடல் ஒருநாளும் வற்றாது, எம்பெருமானுக்கும் ஒருநாளும் நாஸ்தித்வ முண்டாகாது. கடல் ஏறுவதும் வடிவதுமாயிருக்கும், எம்பெருமானும் ஸேவை ஸாதிப்பதும் மறைவதுமாயிருப்பன்—என்றிப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களும் எத்தனையோ சொல்லலாம். விரிப்பிற் பெருகுமென்று இவ்வளவில் நிற்கின்றேன்.

வர்த்தமானம்

லண்டன் தோட்டத்தில் கூட்டம்:—சென்ற மாதத்திலே இங்கிலீஷ் நிர்வாணிகள் மகாராடு லண்டன் நகருக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஓர் தோட்டத்திலே கூடியது. இதிலே நிர்வாணிகள் தேசிய முதல் மகாராடாகும். சுமார் 200 ஆண், பெண்கள் கூடியிருந்தார்கள். நிர்வாணிகள் மகாராடு கூடப்போகிறதென்ற செய்தி பகிரங்க ரகசியமாக இருந்தது. ஆனால் எங்கு நடை

பெறப் போகிற தென்பதும் மெட்கசியமாகவே இருந்தது. கூட்டத்திலிருந்த பலர் நிர்வாணமாகவே இருந்தார்கள். மற்றும் சிலர் ஸ்நான உடை தரித்திருந்தனர். கூட்டத்தில் பெண்களைவிட, ஆண்கள் எண்ணிக்கை மூன்றுமடங்கு அதிகமாயிருந்தது. எனவே ஆண்களே இவ்விஷயத்தில் அதிக ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று ஊக்கிக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது.

NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.

Head Office :

NATIONAL INSURANCE BUILDING,
362, China Bazar Rd, Esplanade, Madras.

1933 Results.

New Business Completed exceeds ... Rs. 1,67,00,000

The Company with a steady progress all round.
All forms of life assurance policies issued at low safe rates of premium.

Specialities.

- Female Lives
- Joint Lives
- Permanent Protection Policies
- Triple Benefit Policies.
- Marriage & Future Provision Policies.

For agencies please apply to:—

Branch Secretary, R. G. DAS & Co.,
362, China Bazar Road, OR Managers.
Esplanade, Madras.

Consult NATIONAL FIRE

AND

GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,

Head Office:—

NATIONAL INSURANCE BUILDING,
362, China Bazar Rd, Esplanade, Madras.
for Fire, Motor & Accident policies.

A sound Company.

Please apply for particulars to:—

Branch Secretary, R. G. DAS & Co.,
362, China Bazar Road, OR Managers.
Esplanade, Madras.

யுனிடெட் இந்தியா

லைப் அஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி, லிமிடெட், சென்னை.

ஹெட் ஆபீஸ்:—சென்னை. 1906-ஆம் ஸ்தாபித்தது.

யுனிடெட் இந்தியாவில், லைப் இன்ஷூயரன்ஸின் சிறந்த பயன்கள் குறைந்த செலவில் கிடைக்கும்.

யுனிடெட் இந்தியாவில் பாலிஸி எடுத்துக்கொள்வது மிகச்சிறந்த இன்வெஸ்ட்மெண்டும், வயது காலத்திற்கும் குடும்பத்திற்கும் இணையற்ற ஆதரவும் ஆகும்.

யுனிடெட் இந்தியாவே, தென்னிந்தியாவில் மற்றெல்லாக் கம்பெனிகளுக்கும் முன்னால் ஸ்தாபித்தது.

யுனிடெட் இந்தியா முற்றிலும் பத்திரமானதும் கெட்டிதிட்ட முடையதும் ஆன கம்பெனி.

ஹெட் ஆபீஸ்:—
செம்புதாஸ் தெரு, } அல்லது } இந்தியா, பர்மா,
சென்னை. } உள்ள பிராஞ்சுகள் } விலோனிஸ்

இவைகளுக்கு எழுதி முழு விவரமும் இது பற்றிய பிரசுரங்களும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இந்தியா தேசத்து இணையற்ற இரத்தினம்

ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்திரைகள்

தேக பலத்தையும், இரத்த விருத்தியையும், ஞாபக சக்தியையும், தாது புஷ்டியையும் கொடுப்பதில் நிகரற்ற ஓளவுதம். சென்ற 53 வருஷங்களாக இலட்சக்கணக்கான ஜனங்களால் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

32 மாத்திரைகளடங்கிய டப்பி 1-க்கு விலை ரூ. 1

இலும்! இலும்!!
“இன்பவாழ்க்கையாலடைந்த சக்தி”

இனமாகவும் தபாற்செலவில்லாமலும் அனுப்பப்படும:

ஆதங்க நிக்ரஹ ஓளவுதாலையும்,

26 பிராட்வே, மதராஸ்.